

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIME WAPEN

N° 2767

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET GEHEIME WAPEN

HOOFDSTUK I

WRAAK AAN JOHN RAFFLES I

Het was ongeveer half acht in de avond van een voorjaarsdag in New York en Bernard Monkhouse, de rijke beurs-speculant was net van plan, zijn servet neer te leggen en op te staan van de tafel, waaraan hij met zijn vrouw en twee kinderen tamelijk stilzwijgend had gedineerd, toen een van de bedienden in de deuropening kwam staan en zei:

— Iemand aan de telefoon, mijnheer!
De borstelige wenkbrauwen van Monkhouse gingen een ogenblik in de hoog-

te en daalden toen plotseling snel en diep, zodat zijn zwarte ogen als het ware schuil gingen onder een afdak en bijna onzichtbaar werden.

Hij had een snelle blik op zijn vrouw geworpen, die zacht met de beide kinderen sprak, 'n jongen en 'n meisje van nauwelijks acht en tien jaar en zei toen kort tegen de wachtende bediende:

— Het is goed, ik kom. Welke telefoon?

— In uw studeerkamer, mijnheer.

Monkhouse ging de kamer uit, vluchtig nagekeken door zijn vrouw. Op haar gezicht verscheen even een dodelijk vermoelde, smartelijke uitdrukking.

Op de gang gekomen bleef Monkhouse een ogenblik staan en liep toen haastig naar zijn grote kamer, die op de eerste verdieping van het prachtige huis aan de 20ste Straat, bij het Gramery Park lag.

Hij sloot de deur, liep dwars door het grote vertrek, tot hij zijn bureau bereikt had en nam de telefoon.

— Hallo, met Bernard Monkhouse.

— Letter Z, nummer achttien! klonk het aan de andere kant van de lijn.

— Ik had het wel half en half gevreesd. Wat is er?

— Eerst het woord.

— Rattenval.

— Het cijfer.

— Tweemaal dertien, zevenmaal vijf.
— Het is goed. Kan niemand luisteren?

— Ik ben helemaal alleen.

— Vanavond om half twaalf vergadering.

— Waar?

— Zelfde plaats als bij de laatste keer.

— Zal hij er zijn?

— Hij zal er zijn.

— Nog iets?

— Niets anders dan ijver, wraak-zucht, vastberadenheid. En zorg op tijd te zijn.

Bernard Monkhouse legde de hoorn neer, ging voor zijn bureau zitten, waar hij snel de leeslamp had aangedraaid, steunde het hoofd in beide handen en keek met sombere blik voor zich uit.

Zijn gezicht kreeg een harde, wrede, ja zelfs bloeddorstige uitdrukking, een uitdrukking, waar zijn vijanden en concurrenten op de Beurs doodsbang voor waren, want zij voorspelde voor hen ongelukken en rampen.

Met een afgemeten gebaar nam hij een lange en dikke s'gaar uit een kistje, dat onder het bereik van zijn hand stond, beet er ruw de punt af, stak haar aan en bromde toen in zichzelf:

— Ik heb dat allemaal wel voorzien. Ik heb de Moloch er van in kennis gesteld en nu blijkt het, dat ik goed heb gezien. Wat een tegenslagen, wat een vernedering heeft de bende van het «Kwade Oog» in pas enkele weken moeten ondergaan. Bijna tien man gedood, evenzoveel zwaar gewond, een half honderd gevangen genomen, die voor het merendeel langdurige tuchthuisstraffen zullen krijgen, om niet te spreken van het gevaar, dat zij zullen doorstaan. En dat alles door toedoen van maar één enkele man. Het klinkt bijna ongelooflijk. Wat de hele politiemacht van New York in maanden van langdurig speurwerk niet kon, levert John Raffles in een paar weken. Heeft hij dan werkelijk een verbond met de duivel gesloten, zoals van hem gezegd wordt? Het moet wel zo zijn, want wat hij doet is volkomen onbegrijpelijk.

Het gezicht van Monkhouse had op dat ogenblik een uitdrukking van duivelse wreedheid en woede.

Men kende Bernard Monkhouse als de rijkste Beursman, die wel eens wat riskant speculeerde, maar die over een groot fortuin te beschikken had, dat hem was aangebracht door zijn vrouw.

Hij was lid van een dure club, hij was een trouw comparant achter de coulissen van verschillende variétés, hij bezocht geregeld de renbanen en schouwburgen en men fluisterde, dat hij bij dat alles zijn nog jonge vrouw schromelijk veronachtzaamde.

Monkhouse bleef nog geruime tijd in gepeins zitten, nu en dan een vloek slakend tot hij eindelijk opstond, op zijn polshorloge keek, op een belletje drukte en tegen de even later binnentredende bediende zei:

— Mijn hoed en mijn jas. En de auto. Waar is mevrouw?

— Bij jonkheer Henri en juffrouw Ellen, mijnheer.

Monkhouse bromde iets in zich zelf en de bediende verwijderde zich. Een paar sekonden later kwam hij weer binnen met de jas en de hoed van zijn meester. Hij hielp hem de kledingstuk-

ken aantrekken en vroeg, toen Monkhouse al bij de deur was :

— Zal mijnheer thuis souperen ?

— Nee. Jullie kunt wel naar bed gaan ; ik heb een vergadering, waarbij het wel eens laat kan worden.

De bediende ging meesmuilend achteruit, want hij wist wel wat voor soort « vergaderingen » dat waren.

Bernard Monkhouse vond zijn two-seater al voor de deur staan, een mooie, gesloten blauwe wagen.

Hij ging naast de chauffeur zitten, die aan zijn pet tikte, trok het portier dicht en zei :

— Naar het Alambra, Houseman.

Een half uur later stopte de auto en Monkhouse stapte uit.

— Terugkomen mijnheer ? vroeg de chauffeur.

Monkhouse dacht maar even na en gaf toen ten antwoord :

— Niet nodig. Ik weet niet of ik wel hier blijf, dat zal er van afhangen hoe de voorstelling is. Ga maar terug.

En terwijl de auto wegreed, ging Monkhouse het teater binnen, waar hij een vaste plaats had en waar alle suppoosten hem kenden.

Hij woonde een paar bedrijven bij, sprak met enkele kennissen, die daar ook waren en om half elf, net toen het laatste bedrijf zou beginnen en het doek al was opgegaan, verliet hij zijn loge, trok jas en hoed aan en ging de schouwburg uit.

De nacht was, althans voor de nog prille lente, bijzonder helder en de sterren fonkelden aan een volkomen wolkeloze hemel. Het was buitengewoon zacht weer en alles voerspelde voor de dag van morgen het mooiste lenteweder.

Hij keek ongeduldig rond, tot hij eindelijk een taxi in het oog kreeg, die nog vrij was en de chauffeur wenkte.

— Harbour Street ! beval hij.

Na een tocht van bijna drie kwartier stopte de auto op de hoek van de net genceemde straat.

Monkhouse stapte uit, rakende af met de chauffeur en zag hoe de auto

wegreed. Hij liep de Harbour Street in, die al helemaal verlaten lag en keek nogmaals op zijn polshorloge bij het licht van een straatlantaarn. Het was tien minuten voor half twaalf.

Hij keek nogmaals scherp om zich heen, zette de kraag van zijn overjas hoog op en trok de rand van zijn slappe vilthoed in de ogen. Toen liep hij haastig verder, gedurende ongeveer vijf minuten en plotseling leek het, alsof de aarde hem verzwolgen had.

Toch was zijn onverwachte verdwijning heel simpel in zijn werk gegaan ; hij had niets anders gedaan dan vlug de klink opgelicht van een smalle houten deur in een korte schutting, die twee huizen met elkaar verbond.

Hij was deze deur doorgegaan en stond nu op een donkere binnenplaats, die maar heel flauwtjes verlicht was door het schijnsel uit een paar ver verwijderde ramen.

Monkhouse moest hier dan ook op de tast zijn weg zoeken, tot hij ten slotte stilstond voor een tweede deur, heel wat steviger en die ook op slot scheen te zijn.

Hij haalde een sleutel uit de zak en tikte zo zacht mogelijk op het paneel van deze deur, eerst drie korte tikken, snel achter elkaar, dan twee met een langdurige tussenpoos, dan weer drie vlugge, ten slotte nogmaals twee, gescheiden door een lange tussenpoos.

Dit scheen wel een soort sein te zijn, want aan de andere kant werd het op dezelfde manier beantwoord. Toen ging er in de muur naast de deur een klein getralled luikje open. Te zien was er niets, maar er klonk een zachte mannenstem, die na enige ogenblikken vroeg :

— Wie is daar ?

— Kapitein X.

— Het woord ?

— Rattenval.

— Het cijfer ?

— Tweemaal dertien, zevenmaal vijf.

— Het wachtwoord ?

— Wraak aan John Raffles.

— Laat het teken zien.

Monkhouse knoopte zijn jas los en haalde uit zijn portefeuille een stukje perkament papier, waarop met rode inkt een zonderling grillig figuur was getekend, dat hij door het luikje, nauwelijks een hand breed, naar binnen stak. Heel even was daarachter een zwak schijnsel zichtbaar, toen kwam de hand met het stukje papier weer te voorschijn en de stem sprak :

— Oké.

De zware deur ging open, Monkhouse stapte binnen en de deur werd onmiddellijk weer achter hem gesloten.

Hij stond tegenover een zwaar gebouwd man, wiens gezicht voor het grootste gedeelte schuil ging achter 'n zwarte lap, die in een punt op zijn borst neerviel en die weinig anders vrijliet dan zijn doordringende, dicht bij elkaar geplaatste ogen.

Monkhouse stond aan het begin van een vrij brede gang met marmeren tegels. Hij scheen hier de weg te kennen, want hij liep dadelijk verder, bijgelicht door de bewaker met zijn elektrische lantaarn.

Vijf meters verder sloeg hij een hoek van de gang om, volgde een zijgang over een aanzienlijke lengte, wel bijna twintig meters en werd toen plotseling opnieuw tegengehouden door een tweede deur.

Monkhouse bevond zich hier in een

van die reusachtige, doolhofachtige pakhuizen van New York, die al in de achttiende eeuw werden gebouwd, direkt na de komst van de eerste kolonisten en die zich in de loop der eeuwen hebben weten te handhaven door hun stevige bouw, al liet hun praktische inrichting in deze moderne tijd allicht wel iets te wensen over.

Bijna nergens ter wereld vindt men zulke grote kelderruimten, zo voortreffelijk beschut tegen hitte en koude, want die kelders zijn allen uitgehakt in het graniet van Staten-Island, waar op New York is gebouwd.

En in zo 'n reusachtig pakhuis bevond Bernard Monkhouse zich nu.

Bij deze deur herhaalden zich dezelfde formaliteiten en tenslotte werd ook deze deur geopend en Monkhouse kon binnengaan.

Hij stond in een kaal gemeubileerd expeditielokaal, met eindeloze paktafels, zeker niet als de plek, waar men een samenkomst had kunnen verwachten van leden van de gevreesde bende, die sedert enige maanden schrik en onrust in New York verspreidden.

Voor de derde keer kwam Monkhouse voor de gesloten deur van een zijvertrek te staan en nu klonk voor de laatste maal het wachtwoord uit zijn mond:

— Wraak aan John Raffles.

HOOFDSTUK II.

WRAAKPLANNEN

Het was waarschijnlijk het vertrek, waar de expeditiechef van het reusachtig pakhuis zijn kantoor had, waar Monkhouse nu binnenstapte.

Het was goed gemeubileerd, met gemakkelijke stoelen, 'n kleed op de grond en een paar mooie etsen aan de muren.

Het vertrek had maar één raam, dat uitzicht gaf op een geweldig grote binnenplaats, maar dat nu gesloten was met gordijnen en een stevig houten luik, met ijzeren banden versterkt.

Het was helder verlicht door een elektrische kroon, die in het midden van het vertrek hing.

Er waren daar al drie mannen, goed gekleed, twee van middelbare leeftijd, de derde nauwelijks 25 jaar, met een lang, bleek gezicht, een dunne kromme neus, die hem deed lijken op een roofvogel en zwart sluit haar.

Allen rookten en zij hadden blijkbaar nog niet veel met elkaar gesproken.

De oudste van die drie mannen was Thomas Darrell, de eigenaar van dit pakhuis, lid van de Raad van Zes van de bende van het « Kwade Oog », misdadig van aanleg, bekend om zijn wreedheid onder het personeel en op wie al twee keer door wanhopigen, om een kleinigheid op straat gezette arbeiders, 'n aanslag was gepleegd.

Een vreemder tegenstelling was zeker niet denkbaar als tussen het aartsvaderlijk uiterlijk van deze man met

zijn grijzende bakkebaarden, zijn kleurloze wimpers en zijn lichtblauwe ogen, en zijn tijgerachtige wreedheid, die hem zelfs voor de afschuwelijkste misdaden niet deed terugschrikken.

De derde man in het vertrek, had een hangende snor, wallen onder de ogen en slappe, vermoeiende trekken.

Maar in zijn groenzwarte ogen fonkelde een vals licht, als van een roofdier, dat op prooi belust is.

De drie mannen hadden maar even opgekeken, toen een van hen de deur voor Monkhouse was gaan openen, nadat deze het wachtwoord had uitgesproken.

Zij wisten wel, dat bedrog hier bijna onmogelijk was, want de enige toegang tot deze kamer was door de expeditiezaal en die kon men op haar beurt 's nachts alleen bereiken langs de weg, die alle kapiteins moesten afleggen.

Monkhouse zette zijn hoed af en ontdeed zich van de zwarte lap met kleine gaten er in, die hij voor het gezicht had gebonden, zodra hij de smalle schuttingsdeur was gepasseerd.

Hij liep dadelijk op Thomas Darrell toe, drukte hem de hand, knikte de beide anderen even toe en vroeg toen zacht :

— Waarvoor is het ditmaal ?

— Nu, dat kun je wel begrijpen, Monkhouse, het is natuurlijk om een einde te maken aan het optreden van die vervloekte Raffles.

— Komt de Moloch zelf ?

— Dat heb ik je toch al aan de telefoon gezegd.

— Wij zullen een onaangenaam kwartiertje beleven, vrees ik. Wij zijn niet eens voltallig, onze vijfde kapitein zit in de gevangenis.

Toen kwam de man met de haviksnus en het bleke gezicht, Jim Dunlop, een paar stappen naar voren en zei woest :

— De Moloch kan niet vergen, dat wij alles voorzien. Wij zijn geen gedachtenlezers. Wat er gebeurd is, dat had hij zelf, met al zijn scherpzinnigheid en al zijn capaciteiten onmogelijk kunnen voorkomen.

De vierde kapitein, Arthur Burner, keek de spreker met zijn zwartgroene ogen een ogenblik doordringend aan en zei toen :

— Pas maar wat op, Dunlop. Denk er om, dat je over de hoogste in gezag spreekt. Het zou je slecht kunnen vergaan, wanneer hij hoorde hoe je hem beoordeelt.

Dunlop ging weer achteruit, met op elkaar geklemde lippen en gefronste wenkbrauwen, maar toch ook iets bleker.

Hij wist het maar al te goed : ook de derde aanvoerder van de bende van het « Kwade Oog » duldde niemand naast zich, evenmin als hij kritiek kon verdragen en hij was meedogenloos voor degenen, die hem ook maar in het minst durfden tegenspreken. De dood, dat was de onverbiddelijke straf voor iedereen, die zich verzette tegen zijn bevelen, die zich ongehoorzaam, of zich alleen zelfs onvolgzaam toonde.

De man, die net gesproken had, keek Dunlop nog eens scherp aan en mompelde toen voor zich heen :

— Ik geloof, dat het zaak is, je een beetje in het oog te houden, jongeman. Je bent eerzuchtig en eerzuchtige mensen zijn gevaarlijk in onze club. Je bent wat al te gauw de ladder opgeklommen, van gewoon lid tot luitenant, van luitenant tot kapitein bevorderd. En vergis ik mij niet, dan gaat je ambitie nog

verder. Pas op, Dunlop, wees voorzichtig, man, dat is alles wat ik je kan adviseren.

Monkhouse had nogmaals op zijn polshorloge gekeken. Het was twee minuten voor half twaalf.

En van dat ogenblik spraken de mannen geen woord meer.

Precies om half twaalf en zonder dat iemand iets van zijn nadering had gemerkt, stond plotseling een vijfde man in hun midden.

Hij was binnengekomen door 'n smalle opening in de achtermuur van het vertrek, die verborgen was geweest achter een wandtapijt en Darrell was de enige die op de hoogte was van de aanwezigheid van die geheime toegang. Hij zelf had zijn huis beschikbaar gesteld voor de leider van het syndicaat en niemand wist, wanneer en hoe hij binnenkwam ; dat wist zelfs Darrell niet.

Want de man, die net was binnengekomen, was de Moloch.

Zijn gezicht was onzichtbaar, ook zijn gestalte.

Want beide waren verborgen achter een dof zwarte pij en een kap, die ter hoogte van de ogen, maar hele smalle spleten had, zodat het volkomen onmogelijk was, iets te kunnen raden van de vorm van het hoofd, noch van de gestalte van de man.

Men kon alleen vaststellen, dat hij boven de middelmaat was, krachtig geschoouderd en kaarsrecht. Maar dat was alles.

Nauwelijks had hij het wandtapijt opzij geschoven en stond hij in het vertrek, of de vier kapiteins sprongen op van hun stoelen en stonden in gebogen houding in een rij voor hun aanvoerder.

Zij waren bang voor hem, voor de man, die men de bijnaam van de Moloch gegeven had : van de gevreesde Godheid van de oude Egyptenaren, die mensenoffers aannam, want zijn wreedheid kende geen grenzen.

De aanvoerder stond daar volkomen onbeweeglijk en alleen was achter de spleten van de wijde kap het schitte-

ren van zijn ogen zichtbaar.

Nu liep hij langzaam naar de gereed staande stoel, dicht bij de geheime ingang, nam er afgemeten in plaats en begon toen met het stellen van enige vragen, waaruit de identiteit van de vier kapiteins moest blijken.

De stem klonk dof en vreemd onder de zwarte zijde van de kap. Nadat aan de ingewikkelde formaliteiten volkomen voldaan was, zodat ieder bedrog volkomen was uitgesloten, liet de Moloch langzaam zijn blikken gaan over de vier aanwezige kapiteins en begon toen :

— U bent met vier man ; een van u ontbreekt. Ik heb u hier ontboden om te spreken over de omstandigheden, die met die verdwijning gepaard gingen.

Zijn stem had van woede getrild en hij scheen zich alleen met moeite te kunnen beheersen. En nu vervolgde hij :

— Het is voor u natuurlijk geen geheim, waaraan die afwezigheid van uw medebestuurder is toe te schrijven. Nog pas enige maanden geleden werd het Gencootschap, de bende van het « Kwade Oog », voor de derde keer opgericht en het liet zich aanzien, dat wij ditmaal ongestoord onze plannen zouden kunnen uitvoeren, nadat al twee keer door John Raffles een einde was gemaakt aan het bestaan van ons syndicaat.

Weer hield de Moloch een ogenblik op en deed in een heftige gemoedsbeweging, een paar stappen in het vertrek.

Jim Dunlop hield zijn ogen niet van hun af en bromde voor zich heen :

— Het ontbreekt onze aanvoerder wel een beetje aan zelfbeheersing. In dit opzicht kon hij een lesje genomen hebben bij onze eerste Chef, die liever de wereld om zich heen zou hebben laten vergaan dan door een enkel driftig gebaar te verraden wat er in hem omging. Nu, laten wij afwachten, misschien ben je niet lang meer onze chef, mijnheer de onbekende aanvoerder. Als ik maar eenmaal je identiteit heb weten te doorgronden.

Dunlop voltooide de zin niet, maar hij volgde de Moloch met een blik, die deze zeker veel te denken zou hebben gegeven, wanneer zijn geest niet door andere gedachten in beslag was genomen.

De Moloch had zich weer in zijn stoel laten zakken en begon opnieuw, terwijl hij zich uit alle macht tot kalmte dwong :

— Een paar weken geleden zouden wij, zoals u zich allen herinnert, onze eerste grote slag slaan. Ikzelf had het plan opgemaakt. De Beurskoning, Jerry Hooker, zou worden opgelicht en voor zijn vrijlating zouden wij van zijn dochter een som van een half miljoen dollar hebben geëist. Een van u vond dat bedrag te hoog..

Zijn hoofd had zich langzaam in de richting van Jim Dunlop gewend en achter de smalle spleten fonkelden de ogen boosaardig.

— Ja, ja, wij weten wel wat wij aan elkaar hebben, mompelde Dunlop voor zich heen, terwijl hij de schouders ophaalde.

— Kapitein Dunlop meende, dat wij konden volstaan met een vijfde van dat bedrag, zei de Moloch.

— Daarbij blijf ik nog altijd en de uitkomst heeft ook aangetoond, dat ik gelijk had, Moloch, zei Jim Dunlop rustig. Als het meisje niet was afgeschrikt door de onzinnige hoogte van de losprijs, dan zou alles goed zijn gegaan. Zij zou 100.000 dollar hebben gebracht naar de opgegeven plaats, zij zou er John Raffles zelfs niet hebben bijgehaald, wij zouden een groot bedrag rijker zijn en naar alle waarschijnlijkheid, hoewel ik dat laatste niet zeker durf zeggen, zouden wij geen zestig mannen in een paar weken tijd hebben verloren.

— Je durft heel wat zeggen, kapitein Dunlop, klonk het gesmoord achter de zijden kap.

— Waarom zou ik het niet durven zeggen, als het de waarheid is ? vroeg Dunlop, terwijl hij de Moloch brutaal opnam.

— Het is goed ! viel de aanvoerder hem kortaf in de rede. Wij zullen niet langer over dit onderdeel uitweiden. Maar dit is zeker, het was John Raffles, die ons toen in de wielen reed, die belette, dat wij de losprijs inden, die Jerry Hooker bevrijdde, die naderhand zijn plaats innam, terwijl die vervloekte kapitalist veilig met zijn dochter in een voorlopig onbekende richting ont kwam en die tenslotte de oorzaak was dat hier eergisteren, in New York, veertig van onze mannen, waaronder drie luitenants en een kapitein, gevangen werden genomen en nog enige anderen zwaar gewond in het gevecht met de politie.

— Om onze twee lieve dames niet te vergeten ! riep Dunlop spottend uit. En ik geloof, dat zij ons nog heel wat nut hadden kunnen verschaffen. Zij hebben zich geweerd als de wilde katten die zij zijn ; maar ook zij zitten nu veilig achter slot en grendel.

— Ik denk, dat dit voor kapitein Dunlop een aanleiding is om er spottend over te spreken, klonk het dreigend achter de zijden kap.

— Geenszins, dat kan ik u verzekeren, antwoordde Dunlop op luchtige toon. Wel echter houd ik vol, dat al dit onheil vermeden had kunnen worden. Maar omdat ik niet behoort tot hen, die klagen over zaken, die toch niet ongedaan zijn te maken, zou ik u willen verzoeken om verder te gaan.

De overige kapiteins hadden niet zonder schrik en tekenen van ongeduld en afkeuring geluisterd naar de tartende woorden van Dunlop.

Het was ook voor hen geen geheim gebleven, dat Dunlop een heel eierzuchtig man was, die de Moloch sinds enige weken, waar hij maar kon, de voet dwars zette en dat hij zelfs zijn leven had gewaagd, door te proberen achter de identiteit van de Moloch te komen, onder het voorwendsel dat een organisatie als die van het « Kwade Oog » niet mocht of kon worden aangevoerd door een chef, die zelfs bij zijn legeraanvoerders niet bekend was.

Maar juist in deze tijd, zo oordeelden de kapiteins, was eensgezindheid absoluut noodzakelijk en wantrouwen en vijandschap onder de leiders kon ernstige gevolgen hebben.

En daarom luisterden zij met toemend ongeduld naar de verklaringen van Dunlop, die rustig sprak alsof het zo hoorde, terwijl hij heel goed moest weten, dat zelfs de kapiteins niet het recht hadden hun stem te verheffen, zolang de Moloch aan het woord was.

Deze had Dunlop een ogenblik zwijgend door de nauwe oogspleten aangezien en zei op scherpe toon :

— Ik zou wensen, dat kapitein Dunlop de voorschriften niet uit het oog verloor en zweeg totdat ik hem toestemming gaf, zijn opmerkingen te laten horen. Ik ga nu verder. Het is dus John Raffles geweest, die dit eerste grote plan in duigen liet vallen. Op een manier die mij nog volkomen onverklaarbaar is, doorzag hij bijtijds onze plannen en de plaats innemend van Hooker, de schatrijke Beurskoning, trok hij naar Florida, om daar een toevlucht te zoeken in zijn villa. Twee van onze mannen hebben geprobeerd, de gewaande Hooker in de trein daarheen uit de weg te ruimen, en de uitslag was, dat zij op een van de tussenstations werden gevangen genomen, terwijl onze doodsvijand rustig verder reisde. In de stad waar zijn villa gelegen was en waar opnieuw een nachtelijke overval werd beproefd, moesten opnieuw zes mannen het loodje leggen en zij vielen in handen van de politie of werden gedood. Het was toen al duidelijk, dat het niet de echte Hooker kon zijn, die ons al deze opeenvolgende nederlagen had toegebracht. Maar iets ergers zou nog gebeuren. Die man, die door de duivel op ons af moet zijn gezonden, wist de papieren machtig te worden van een van onze leden, die aan de overval hadden deelgenomen en voor wij nog konden weten wat er daarginds gebeurd was, nam hij de plaats van zijn slachtoffer in, reisde naar New York terug, en wist op een onbegrijpelijk brutale

manier binnen te dringen in een van onze geheime vergaderplaatsen, na de politie te hebben gealarmeerd. Het gevolg is u allen maar al te goed bekend : het werd voor ons een hele ernstige nederlaag, want meer dan veertig van onze leden werden omsingeld en gevangen genomen. Het is waar, dat men een vijftal van hen dadelijk weer op vrije voeten heeft moeten stellen, omdat men hun feitelijk niets ten laste kon leggen, maar de anderen zijn in verzekerde bewaring gehouden. Welnu, aan deze toestand moet een einde komen, tot iedere prijs. Wij moeten ons van John Raffles ontdoen, ten koste van alles. Hij staat ons in de weg, zoals hij gedaan heeft van het ogenblik af dat het « Kwade Oog » voor de eerste keer werd gesticht. En ik heb u hier ontboden om maatregelen te beramen, om die man voorgoed uit de weg te rui-

men. Zolang hij nog in staat is, ons pad te kruisen, zullen wij niets van betekenis kunnen verrichten.

— Om van een zitting in de elektrische stoel maar te zwijgen, klonk de stem van Dunlop, die onverschillig achterover in zijn stoel leunde, zijn lange benen over elkaar geslagen en naar de zoldering starend, alsof er niemand anders in het vertrek aanwezig was.

— Ik denk, dat geen van ons daaraan zou ontsnappen, als wij tenminste geen maatregelen nemen om het te beletten. Wij moeten daarom John Raffles doden.

— Ik ben het volkomen eens met de geachte vorige spreker, klonk alweer de spottende stem van Jim Dunlop. Maar om John Raffles te doden, moet men eerst weten waar en wie hij is.

HOOFDSTUK III

VROUWELIJKE HULP

Het bleef enige tijd stil in het vertrek.

Iedereen, die aanwezig was, voelde wel, dat het binnenkort tot een uitbarsting zou moeten komen tussen twee mannen, die elkaar zo vijandig gezind waren als de Moloch en kapitein Dunlop.

En toch begrepen allen evengoed, uitgezonderd misschien de weerspannige kapitein, dat het ogenblik slecht gekozen zou zijn, om het nu tot openbare vijandschap te laten komen.

De Moloch verloor dan ook geen ogenblik zijn kalmte, ofschoon hem dit blijkbaar grote moeite kostte en ging verder :

— Kapitein Dunlop heeft gelijk : wij moeten weten waar en vooral wie Raffles is. Ik ben niet zo gek te ontkennen, dat hierin de grote moeilijkheid schuilt. Hij is eergisteren, na de inval van de politie, plotseling opnieuw verdwenen, zonder enig spoor na te laten en het zal heel moeilijk zijn, hem in een stad als deze terug te vinden. Toch moet het, al zou het zelfs nodig zijn, deze hele wereldstad tot de laatste steen toe af te breken. Iedereen moet zijn waakzaamheid verdubbelen, iedereen moet zich wapenen met tien ogen en tien oren, om beter te zien en beter te horen, iedereen moet wantrouwend zijn als het konijn en vlug als de slang. Geen enkel vergadering mag meer plaats hebben, wanneer niet alle aanwezigen zich hebben kunnen identificeren op een wijze, die elk bedrog absoluut uitsluit. Want evenmin als wij de strijd opgeven, zal Raffles dit doen. Hij zal zich nog wel eens vertonen en dan moeten wij dadelijk toeslaan.

— En wanneer hij zich voorlopig achter de schermen houdt ? vroeg Dunlop.

— Dan moeten wij hem door een list uit zijn tent lokken, antwoordde de Moloch heftig. Dat is bij een vroegere gelegenheid al eenmaal gelukt en dat kan nog wel eens.

— Dat betwijfel ik, zei Dunlop hoofdschuddend. Raffles is geen ezel en zal zich geen tweemaal aan dezelfde steen stoten. Hij zal ditmaal wel beter oppassen, als hij een advertentie in de bladen vindt, waarin « een arm onschuldig meisje de hulp van John Raffles inroept ». Deze keer zal hij zeker wel eerst eens gaan onderzoeken, of het arme meisje soms lid is van onze bende.

— Dan moet een van onze knapste vrouwen op hem worden afgestuurd.

— Waarvoor het opnieuw nodig zal zijn hem eerst te vinden.

— Men moet hem vinden. Tot iedere prijs moet men hem vinden. Voor ons mag niets onmogelijk zijn. Ik wil, verstaat u mij, ik wil, dat hij gevonden wordt.

— Goed, wij nemen een ogenblik aan, dat wij zijn spoor weer gevonden hebben, hernam Dunlop. Wat wilt u met die knappe vrouw beginnen ?

— Die moet maar proberen hem in haar netten te lokken.

— O, is dat de kleine truc ? Dan kunt u evengoed trachten, een olifant in een visnetje te vangen. U kunt zich gerust die moeite sparen, Moloch, ik zeg u, dat het niets zal helpen, Raffles te willen vangen met de schoonheid van een vrouw, men kan wel zien, dat u nog steeds niet goed weet met wie u eigenlijk te maken hebt.

De slag kwam aan, dat was maar al te goed te merken, want de Moloch maakte een heftige beweging en stond half van zijn stoel op, alsof hij Dunlop wilde aanvliegen.

Maar er was iets in de schijnbaar zo doffe, bleekblauwe ogen van Dunlop, dat hem tegenhield.

Hij mompelde iets onverstaanbaars en barstte toen los :

— Het zal gebeuren zoals ik het be-
veel. Ik laat mij niet wijsmaken, dat
een man als hij, zo belust op avontu-
ren, jong nog, gezond, op de duur
weerstand zou kunnen bieden aan de
verleiding van een echte mooie vrouw.
Ik weet er een, aan wie zelfs de Heil-
ge Antonius geen weerstand zou kun-
nen bieden en morgen zal ik haar naar
u toesturen, kapitein Darrell. U zult
dan met haar het nodige bespreken.

— Die dame weet dus wie u bent ?
vroeg Dunlop terloops.

— Zij weet het niet en zij zal het
ook nooit weten, evenmin als een van
u, antwoordde de Moloch afgemeten.
Daarin schuilt juist mijn kracht, dat
verzekert ik u.

Hij was nu opgestaan, liep tot dicht
voor Dunlop en ging op gedempte toon
verder :

— En laat niemand het weten, mij
ongehoorzaam te zijn.

— Is dit speciaal voor mij bedoeld ?
vroeg Dunlop, die bezig was, een sigar-
ret te rollen.

— Wie de schoen past, trekt hem
aan, zei de Moloch kortaf. U zei net,
dat ik Raffles nog niet voldoende schijn
te kennen, laat ik u dan zeggen, dat er
onder de leden en zelfs onder de kapi-
teins personen schijnen te zijn, die mij
evenmin goed schijnen te kennen. U
kent mij niet, Dunlop, als u denkt dat
ik de spot met mij laat drijven en mij
de kaas van het brood laat eten. Het
is een populaire uitdrukking, waarvan
u de betekenis wel zult weten. Ik weet
mij te verdedigen, laat dit u voldoende
zijn.

Dunlop had zijn sigaret klaar, klapte
zijn doosje dicht, stak de sigaret tus-

sen zijn lippen, keek de Moloch met
halfgesloten ogen aan en haalde de
schouders op zonder een woord te zeg-
gen, terwijl hij naar zijn hoed greep.

De Moloch was weer achteruit ge-
stapt en zei nu :

— De vrouw over wie ik sprak, zal
morgenochtend om tien uur bij u ko-
men, Darrell. Zij zal een briefje bij zich
hebben, met de woorden : « Waakzaam-
heid en List » ! Zij zal u zelf haar naam
wel zeggen. Zij was al lid van de twee-
de bende en zal u zeker van veel nut
zijn. Ontvang haar onder een of ander
voorwendsel en spreek alles met haar
af. Ik moet zorgvuldig van al haar vor-
deringen op de hoogte worden gehou-
den. U kunt de telegrammen en brie-
ven laten bezorgen aan het huis in de
Bowery, waar ik ze op de gewone ma-
nier zal laten halen. En nu leg ik u
voor de laatste keer de grootste waak-
zaamheid op en ik verlang, dat ieder-
een, van de gewone leden tot de kapi-
teins, zich tot het uiterste zullen in-
spannen om het gevaar te helpen be-
strijden, dat John Raffles heet.

Hij knikte even en was het volgende
ogenblik achter het wandtapijt verdwe-
nen.

De anderen hoorden heel zacht een
deur of luik verschuiven en toen werd
het stil.

Dadelijk kwam Darrell op Dunlop toe
en zei ernstig :

— Dat loopt verkeerd af, Dunlop.

— Wat bedoel je, beste kerel ?

— Houd je niet van de domme, ant-
woordde de ander ongeduldig. Je weet
heel goed wat ik bedoel. Je bent tegen-
over de Moloch opgetreden op een ma-
nier, die niet door de beugel kan. Het
was duidelijk te zien, dat de aanvoer-
der zich inhield, omdat wij nu eensge-
sind aan een zeer belangrijke opdracht
moeten werken, anders zou het zeker
zo goed niet zijn afgelopen. Het lijkt
mij, dat je de strafbepalingen in de sta-
tuten van je eigen vereniging nog niet
goed kent of vergeten bent, Dunlop.

— Je vergist je, Darrell, ik zou ze
achterste voren uit het hoofd kunnen

opzeggen als je me 's nachts plotseling wakker maakt.

— Dan is het mij een raadsel, waarom je op deze manier de Moloch tart.

— Maar ik tart hem helemaal niet, riep Dunlop ongeduldig uit. Ik wijs hem alleen maar op zijn onhandigheden, zijn fouten. Mag dat niet?

— Je weet zelf heel goed, dat het niet mag, Dunlop, mengde nu Arthur Burner zich in het gesprek. De Moloch is onaantastbaar en dat is ook heel goed zo. Waar zou het heen moeten als iedereen maar het recht van kritiek had.

— Een ogenblikje, ik ben niet iedereen! riep Dunlop uit, terwijl hij zich trots oprichtte. Ik heb er voor te waken, dat de bende van het « Kwade Oog » zo goed mogelijk haar taak vervult en als ik zie, dat de aanvoerder voor zijn eigen taak niet berekend is, dan acht ik het mijn plicht, daarvan openlijk te getuigen.

— Nu, daar kon je wel eens spijt van krijgen, zei Bernard Monkhouse meesmuilend. Ik kan je verzekeren, dat het niet zo leuk is, wanneer je je de vijandschap van de Boss op de hals haalt. Je wilt toch zeker niet zeggen, dat je onbekend bent met het feit, dat al een paar keer personen, die zich de woede van de Moloch op de hals gehaald hadden op een goede dag eensklaps verdwenen zijn en nooit meer zijn teruggekomen?

— Ik weet het.

Dunlop wierp een blik uit zijn fletsblauwe ogen in het rond en een ogenblik was het alsof zij glansden als koud staal, maar slechts een heel kort ogenblik.

Toen zei hij onverschillig:

— Ik zal het in mijn oor knopen.

Hij nam zijn hoed en deed zijn overjas dicht. Op het ogenblik dat hij wilde vertrekken, nam Burner hem bij een knoop van zijn jas en zei lachend, zodat zijn slechte gebit geheel zichtbaar werd:

— Mag ik je een goede raad geven, Dunlop?

— Zeg maar op, zei deze kortaf.

— Ik zou de eerste tijd, vooral in

het donker en als ik alleen was, maar heel goed oppassen en goed mijn ogen de kost geven. De Moloch heeft lange armen; zij reiken ver.

Dunlop keek Burner strak aan en zei toen honend:

— Je bent dus van plan, op staande voet de Moloch te laten weten, wat ik net gezegd heb?

Burner probeerde zijn schrale stem honingzoet te laten klinken, toen hij antwoordde:

— O, dat is niet eens meer nodig. De Moloch heeft door een microfoon woord voor woord alles verstaan wat er in dit vertrek gesproken is, van het ogenblik af dat hij door het luik ging. Zie je, jij wist dat nog zo niet, omdat je nog maar een nieuweling bent, maar dat is zo zijn gewoonte.

Toen vertrok Dunlop, misschien niet meer zo volkomen zeker van zijn zaak als hij net nog geweest was...

Darrell wachtte totdat de beide andere kapiteins ook weg waren gegaan, langs dezelfde weg, die zij waren gekomen.

Toen draaide hij het licht uit, ging op zijn beurt achter het wandtapijt, zocht even naar een knop, verborgen in de met krullen versierde lambrisering, drukte er op en verdween door de smalle opening, waarvoor een laag schot bijna geruisloos was weggeschoven.

Hij trok het schot weer achter zich dicht, knipte zijn zaklantaarn aan en liep vele meters door een smalle gang, waar twee mensen elkaar met de grootste moeite zouden hebben kunnen passeren; feitelijk was het niets anders dan de uitgespaarde ruimte tussen twee zogenaamde spouwmuren. Het zou hier zeker volkomen donker zijn geweest, zonder het licht van de zaklantaarn, want nergens was deze muur door een raam doorbroken. Aan het einde waren twee deuren te zien vlak tegenover elkaar, of beter gezegd luiken, zonder kruk en die ook alleen maar in beweging konden worden gebracht door op een goed verborgen uitsteeksel te drukken.

De ene deur liep naar een kleine binnenplaats, waar nooit iemand een voet zette en waar alleen afval lag en het was door deze deur, dat de Moloch placht binnen te komen, als hier de Raad van Zes bijeenkwam, de tweede deur echter ging rechtstreeks naar de particuliere woning van Darrell.

Toen hij het schot opzij had laten glijden en het weer had dichtgetrokken, zodat het opnieuw onwrikbaar vast zat, stond hij aan de voet van een smalle, houten trap. Hij begon haar te beklimmen tot hij bovenaan was gekomen; vierenvijftig treden. Nu was hij op de bovenste verdieping van het reusachtige pakhuis en hij liep snel, nadat hij zijn lantaarn gedooft had, over de grote zolders, waar hij evengoed de weg kende als in zijn eigen huis. Eindelijk opende hij een tweede deur, zelfs voor een scherp oog niet te onderscheiden van de houten wand waarin zij zich bevond en nu stond hij in zijn eigen huis, dat onmiddellijk aan de pakhuisruimte grensde.

Alles was hier volkomen donker en Darrell wist, dat de bedienden al naar bed zouden zijn gegaan. Hij daalde behoedzaam de trappen af, liep naar zijn slaapkamer en begon zich direkt uit te kleden. Tien minuten later sliep hij.

De volgende dag, precies om tien uur, kwam een van zijn bedienden hem uit zijn kantoor halen met de mededeling, dat er een dame was, die mijnheer onmiddellijk voor een dringende zaak wenste te spreken.

Zonder iets te zeggen stond Darrell op en ging naar een fraai gemeubileerd zijvertrek, waar de bezoeker wachtte.

Toen Darrell binnenkwam, sloeg de vrouw de volle terug, waarmee zij haar gezicht had bedekt en Darrell moest bekennen, dat hij nog nooit ter wereld zo 'n knappe vrouw had gezien.

De zachte wangen, de huiltengewoon grote, pikzwarte ogen, de fijn getekende wenkbrauwen en de overvloed van ravenzwart haar, zouden een schilder tot verrukking hebben gebracht. De

vrouw was groot en bezat een vorstelijke allure, die ieder van haar gebaren tot een lust voor het oog maakte.

Zij keek hem een ogenblik glimlachend aan, als iemand die zich wel bewust is van de indruk die zij pleegt te maken en zei toen met een diepe, warme stem:

— U bent toch mijnheer Darrell?

— Die ben ik, madame. Mag ik de reden van uw bezoek weten?

Darrell kende die reden heel goed, maar hij was een voorzichtig man en hij wilde zekerheid hebben.

Terwijl de vrouw de tas van fijn leer opende, die aan haar pols hing, zei zij terwijl zij haar stem tot een fluistering liet dalen:

— Ik heet Pina Baretti, althans voor u, mijnheer Darrell, en voor hen, die... in deze zaak betrokken zullen worden. En hier is mijn legitimatie.

Zij had een verzegeld briefje uit haar tas genomen en gaf het aan Darrell.

Deze keek even naar het zegel, dat een eigenaardige, grillige tekening vertoonde, overtuigde zich, dat het ongebroken was en sneed toen de enveloppe open. Hij nam er een kaartje uit, waarop alleen de woorden stonden:

« Waakzaamheid en List ».

Hij scheurde het kaartje in kleine snippers, schoof de knappe bezoeker haastig een stoel toe, trok de zijne zo dicht mogelijk bij de hare en begon toen zacht:

— U kunt hier vrijuit spreken, madame, wanneer u wat zachtjes praat. Dit vertrek is bij uitstek geschikt voor... kleine vertrouwelijke mededelingen. De muren zijn dik, de deuren zijn gepolsterd en er hangen, zoals u ziet, zware gordijnen voor. Het enige aangrenzende vertrek is mijn werkkamer en daarvan heb ik de deur zo lang gesloten. En wil mij nu eens zeggen of u al op de hoogte bent van de opdracht, die u te vervullen krijgt?

De vrouw knikte langzaam een paar keer met het hoofd en het was alsof haar gezicht plotseling een verandering onderging.

De bovenlip werd iets opgetrokken, zodat de parelwitte, gelijkmatige tanden zichtbaar werden, de neusvleugels trilden en in de grote ogen vernauwden zich de pupillen, zoals bij roofdieren, wanneer zij plotseling van uit het donker in het licht komen.

Haar zachte, diepe stem had plotse-

ling een scherpe bijklank gekregen, toen zij zei :

— Ik weet waarvoor men mijn hulp heeft ingeroepen. Ik moet John Raffles aan u overleveren, en ik zal het doen, als Satan mij tenminste niet in de steek laat.

HOOFDSTUK IV

ONVERWACHTTE HULPTROEPEN

Thomas Darrell was ongetwijfeld 'n harteloze, wrede schurk, en toch voelde hij een vreemde huivering over zijn rug glijden, toen hij die stem hoorde en toen zijn ogen die van Pina peilden ; het leken wel bodemloze afgronden vol gloeiende wraak.

Maar knap bleef zij, ondanks alles, buitengewoon knap. Het was even stil geweest en toen begon Darrell weer :

— Kunt u zich reeds een voorstelling maken van de manier, waarop u uw taak denkt te volbrengen ?

— Ik zal er geen doekjes om winden, mijnheer Darrell, mijn taak is buitengewoon zwaar. Op het ogenblik schijnt niemand met enige zekerheid te kunnen zeggen waar onze man uithangt en ik vraag toch zeker niet te veel, als ik verzoek, hem mij aan te wijzen.

— Misschien toch wel, madame. Want wanneer men u Raffles kon aanwijzen, dan zou men hem ook kunnen doden.

Als wij maar wisten waar en wie hij was dan zou het moeilijkste gedeelte van het werk achter de rug zijn. Wij hoopten ook speciaal op uw hulp, om zover te komen. Ik ben niet gewend om complimentjes te maken, madame, maar ik mag wel zeggen dat u bijzonder knap bent, zo mooi als ik nog nooit een vrouw zag. Daardoor hebt u evenals een prinses, toegang tot alle kringen. Want de schoonheid is net als een vrijkaartje, dat alle poorten opent. Dit moet het u,

lijkt mij, gemakkelijker maken, Raffles op het spoor te komen. Hebt u al voor uzelf uitgemaakt, welke rol u denkt te spelen ?

— Dat zal helemaal van de omstandigheden afhangen, mijnheer Darrell. Eerlijk gezegd, had ik gehoopt, dat u mij althans enige aanwijzing zou kunnen geven. Een soort uitgangspunt.

— Misschien is er, ondanks alles, toch wel zo iets als een uitgangspunt. Luister eens, madame Baretti. Bent u op de hoogte van de zaak Hooker ?

— Volkomen.

— U weet dus, dat Raffles zich heeft opgeworpen als de beschermmer van die miljonair en van zijn dochter ?

— Dat weet ik.

— Dan is het u ook bekend, dat Hooker gevlucht is, nog altijd met zijn dochter Marjorie, beiden heel waarschijnlijk vermomd ?

— Ook dat is mij verteld.

— Goed zo, dan kan ik met u praten. Het lijkt mij, dat een man als Raffles de banden met zijn beschermelingen niet zo gauw zal losmaken, temeer niet omdat hij wel kan begrijpen, dat Hooker voorlopig nog niet veilig is. Misschien telefoneren of schrijven zij elkaar ; er zou dan nog een band bestaan en Hooker te vinden zou wel eens gelijk kunnen staan met Raffles te ontdekken.

— De zaak is nu maar : hoe vinden wij Hooker ?

Darrell wilde juist iets zeggen, toen er op de gangdeur werd geklopt. Met een snelle beweging trok de bezoeker de volle weer voor haar gezicht en Darrell stond op, tegelijkertijd zijn stoel een heel eind achteruit schuivend over het dikke kleed.

De deur ging open en een van de bedienden verscheen in de deuropening, zeggend :

— Daar is een heer die u wil spreken, mijnheer.

— Ik heb nu geen tijd, antwoordde Darrell knorrig. Ik heb een conferentie met een... zakenvriendin.

— Die heer zegt, dat hij regelrecht uit Brindisi komt.

Darrell en Pina Baretto wierpen elkaar een snelle blik toe. Dat was het afgesproken teken, waardoor ieder lid van de bende direkt toegang kon krijgen bij zijn collega's.

— Laat hem dan maar even hier komen, antwoordde Darrell, zonder echter uit zijn rol te vallen en dus met een toon van ongeduld nog in zijn stem.

De bediende verwijderde zich zwijgend en de deur ging dicht.

— Wie zou het kunnen zijn ? vroeg de bezoeker zacht. Het kan niet in verband staan met mijn bezoek, want niemand, behalve de Moloch kan weten dat ik hier ben.

Darrell haalde de schouders op en antwoordde :

— Ik heb er geen flauw idee van, maar ik zal toch enkele voorzorgsmaatregelen nemen.

Hij stond vlug op en nam uit de lade van een bijzettafeltje een geladen browning, die hij in de zijzak van zijn jas liet glijden.

Daarna liep hij naar een ander meubel toe en drukte op de rand daarvan.

— Wat doet u ? vroeg Pina Baretto nieuwsgierig.

— Ik overtuig mij, dat het mechanisme van het valluik nog altijd werkt, antwoordde Darrell. Een man in mijn omstandigheden moet wel op alles zijn voorbereid en er kon wel eens een tijd komen, waarin het noodzakelijk zou

zijn snel te vluchten. Door krachtig op deze smalle rand te drukken en tegelijkertijd deze krul van het meubel omhoog te houden, verschuift er daarginds in de hoek een paneel, groot genoeg om mij door te laten, waarna ik dan terecht kom op een valluik, dat direkt met mij wegzakt naar de kelder. Het is hier een oud huis en het heeft vele geheimen, die ik weer in gebruik heb genomen. Men zegt, dat het al gediend heeft tot schuilplaats aan de samenzweerders tegen het leven van James Garfield.

De deur ging open en de bediende liet een eenvoudig gekleed man binnen van ongeveer veertig jaar, klein en tenger en met onrustig flakkerende, zwarte ogen.

Achter hem ging de deur weer dicht en de nieuwe bezoeker wachtte tot hij de voetstappen van de bediende niet meer hoorde, om daarna snel op Darrell toe te stappen.

— Luitenant J.K. Nummer 2 x 9. Ik spreek met kapitein Darrell, nietwaar ?

Darrell gaf niet direkt antwoord, ofschoon hij de man heel goed kende, maar trommelde ongeduldig met de vingers op het blad van de kleine tafel in het midden van het vertrek en zei toen boos :

— Is het gewoonte geworden, dat men de kapiteins opzoekt in hun eigen woning, zonder dat er dringende redenen voor zijn ? Hoe weet u, dat ik uw kapitein ben ?

— Ik heb het tot dusverre niet geweten, maar de Moloch heeft mij opdracht gegeven, vanochtend onmiddellijk naar u toe te gaan, omdat ik belangrijk nieuws had.

— Hebt u de Moloch persoonlijk gesproken ? vroeg Darrell wantrouwend.

— Natuurlijk niet, antwoordde de bezoeker. Geen van de leden heeft dat ooit gedaan. De mededeling is langs de gewone weg gekomen. Men zei mij, dat ik hier een dame zou vinden, die...

— Hier zit ze, zei Pina Baretto onbewogen.

De man wendde zich om naar de

vrouw, die een beetje verborgen had gezeten, met de rug naar het raam gekeerd, zodat hij haar gezicht moeilijk kon onderscheiden, maar hij zag haar prachtige, glanzende ogen, want zij had net haar voile weer opgeslagen, nadat de knecht vertrokken was.

Darrell bromde iets voor zich heen.

Deze manier van optreden scheen hem niet helemaal te bevallen.

Hij wilde liefst nog zo lang mogelijk voordeel trekken uit zijn positie als kapitein van de bende van het « Kwade Oog » en waar moest het heen, als de laagste leden door de Moloch in de gelegenheid werden gesteld, naam en verblijfplaats van de kapiteins te weten te komen ?

Waartoe diende dan de maskerade op de maandelijksse bijeenkomsten ?

De bezoeker scheen te hebben gelezen wat er in het gemoed van Darrell omging, want hij zei levendig :

— Het betreft hier werkelijk een zeer belangrijke zaak, mijnheer Darrell. U zult straks zelf moeten toegeven. Luister. Ik heet Pete Carton en eergisteren was ik bij degenen, die in de onderaardse vergaderzaal werden gearresteerd. Ik werd echter weer op vrije voeten gesteld, omdat ik kon aantonen, dat ik daar toevallig verzeild was geraakt, meegetroond door een kennis. En dat werd des te eerder geloofd, omdat ik eigenlijk niet in New York woon, maar in Philadelphia. Daar is mijn standplaats. Ik ben treinbeambte...

Maar hij hield verschrift op, bij het zien van het woedende gezicht van Darrell, die nu op hem toekwam en hem toebeet :

— En dan kom je regelrecht naar mijn huis, rechtstreeks uit de gevangenis ?

— Niet de gevangenis, het Huis van Bewaring.

— Dat fijne onderscheid interesseert mij niet. Je bent in ieder geval in handen van de politie geweest.

— Wat zou dat ? Zij hebben mij toch laten gaan ? Zij konden mij toch niets bewijzen ?

— Maar ze kunnen je hebben laten volgen.

— Volgen ? Waarom zou de politie mij nu nog volgen ?

— Ik spreek niet eens in de eerste plaats over de politie, ofschoon ik het beslist niet onlogisch zou vinden, als die een paar spionnen achter enigen van de arrestanten had aangezonden, nadat zij die met opzet in vrijheid hadden gesteld, om te zien waar zij bleven. Ja, de politie is hier minder dom dan je schijnt te denken. En toch ben ik niet bang voor haar in de eerste plaats. Anderen kunnen je zijn gevolgd, die heel wat gevaarlijker zijn.

Darrell liep naar het raam toe, bleef daar enkele ogenblikken staan, half verborgen achter het zware gordijn en tuurde de straat op.

Maar hij zag alleen het gewone beeld van iedere dag, voetgangers, autobussen, taxis, luxe wagens en winkelende dames.

Hij kon hier een dag blijven staan, ja zelfs een volle week en dan zou hij nog niets bijzonders ontdekt hebben.

Hij keerde dus weer met een nors gezicht naar het midden van het vertrek terug en het binnenste van zijn hart begon ditmaal bijna over te hellen tot het idee van Jim Dunlop, wiens oordeel over de schranderheid van de Moloch niet onverdeeld gunstig luidde...

Maar het was nu eenmaal gebeurd, gedane zaken nemen geen keer en van veel praten was Darrell afkerig. Hij liet zich dus brommend in een stoel vallen en wendde zich weer tot Carton :

— Ga nu maar door met je verhaal.

De treinbeambte, een beetje van zijn stuk gebracht door het optreden van Darrell, vervolgde op fluisterende toon :

— Het is in een paar woorden te zeggen : ik weet waar Hooker is.

Als door een slang gebeten, draaide Pina Baretti zich op haar stoel om, stond op en kwam met de handen in de heupen gesteund, op Carton toe, om beter te kunnen luisteren.

Ook Darrell zette grote ogen op en

keek de ander vol spanning aan.

— Je wist het en je hebt dat grote ongeluk bij Palatka laten gebeuren, toen twee van ons die vervloekte Raffles voor Hooker aanzagen?

— Kapitein, ik ben geen gedachtenlezer. Dat ik met Hooker te maken had, ontdekte ik pas veel later zowat in het midden van Ohio, ter hoogte van Cleveland, dat wil zeggen op bijna twee dagreizen van New York. En dat niet in zuidelijke, maar in westelijke richting, want ik doe dienst op de lijn tussen New York en San Francisco. Toen ik wist dat Hooker in mijn trein zat, toen wist ik van al het andere absoluut niets af. En dat neem ik het hoofdbestuur ook heel kwalijk, want ik ben luitenant en men had mij beter op de hoogte moeten houden.

— Op de hoogte houden? Daartoe had men het hier dan toch eerst zelf moeten weten. Maar genoeg gepraat, het geeft niets om elkaar nu verwijten te maken. Zeg mij hoe je het ontdekt hebt en waar hij nu is; dat is voldoende.

— O, het ging heel eenvoudig in zijn werk. Ik kwam in Philadelphia op de trein als conducteur en loste een collega af, die het stuk tussen New York en mijn eigen woonplaats doet. Mijn stuk loopt van Philadelphia tot Cleveland, dat is bijna twee dagen en daar word ik op mijn beurt afgelost. Ik reken daar af met de stationschef, ik heb dan een paar uren vrij en ik keer weer naar Philadelphia terug met de teruggaande trein. Het was louter toeval, dat ik een man met rood haar en een gladgeschoren gezicht hoorde praten met een jonge melkmuil in een afzonderlijke coupé.

Nu was er sinds een paar weken een tamelijk grote scheur in de wand van die bewuste coupé, alleen bedekt door de nog al versleten, fluwelen bekleding. Vlak daarnaast zat ik, in mijn eigen hokje, na alle biljetten te hebben ingenomen. En die twee moesten hard spreken, want de wagon rammelde nog

al. En daaraan heb ik het te danken, dat ik woord voor woord alles kon horen wat die twee spraken. En wat denkt u wel? Dat jonge heertje was een jonge dame. Zij gingen naar een landhuis vlak bij Frisco en toen wist ik eigenlijk nog niet precies, wat er werkelijk gaande was. Maar u kunt wel begrijpen, dat ik van dat ogenblik af speciaal goed oplette en toen herkende ik de zogenaamde jongeman ook: het was het gezicht van een jong meisje, dat in vele geïllustreerde bladen stond afgebeeld; van Marjorie Hooker.

— En dat gebeurde dicht bij Cleveland? vroeg Darrell, die vol aandacht had geluisterd.

— Nauwelijks vijf minuten van de stad af.

— Wat heb je toen gedaan?

— Ik heb mij, dadelijk nadat ik had afgerekend, in verbinding gesteld met een van de luitnants hier, maar toen was ik blijkbaar al te laat; de geschiedenis bij Palatka en zelfs de overval in Tampa waren toen al achter de rug.

— Heb je Raffles helemaal niet gezien? Hij zal ook wel in de trein geweest zijn.

— Dat is best mogelijk; ik meen Hooker en zijn dochter ook bij het begin van de reis in gezelschap te hebben gezien van een derde man, maar ik had toen nog geen argwaan.

— Je hebt in ieder geval het beste gedaan, wat er te doen viel. Misschien is nog niet alles verloren. Madame, wij beschikken nu over kostbare hulptroepen, lijkt mij. Zoals ik net al opmerkte, staat Raffles beslist nog in verbinding met Hooker en het kan dus niet zo moeilijk meer zijn, zijn verblijfplaats op te sporen. De makkers in San Francisco moeten onmiddellijk niet rusten voor zij precies op de hoogte zijn van wat er gebeurt in de villa van de Beurskoning. En als wij Raffles eenmaal uit de weg hebben geruimd, dan zal Jerry Hooker ondervinden wat het zeggen wil, de bande van het « Kwade Oog » te tarten.

HOOFDSTUK V

DE CONDUCTEUR

Toen luitenant J.K. anders gezegd Pete Carton, ongeveer een kwartier later het huis van Darrell verliet, was hij er zich niet van bewust, dat er op hetzelfde ogenblik, ongeveer vijftig meter verder aan de overkant van de straat, een telegrambesteller op een motor sprong, wachtte tot Carton een taxi had weten te vinden en deze toen hardnekkig begon te volgen.

Die achtervolging duurde ongeveer drie kwartier en toen wist de telegrambesteller waar de man woonde, namelijk in een onaanzienlijk derde-rangs hotel van de havenwijk.

Vijf minuten later wist hij ook zijn naam, althans de naam, zoals hij die had ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Toen sprong Brand, want hij was de rappe telegrambesteller, weer op zijn motor en reed zo hard hij kon naar het Waldorf Astoria Hotel, aan de Park Avenue, waar hij zich liet aandienen bij graaf Palmhurst.

Deze had waarschijnlijk al zijn bevelen gegeven, want een etagekelner bracht hem onmiddellijk naar een prachtige suite op de tweede verdieping en daar vond Brand John Raffles, die bezig was voor de staande spiegel een pasgekochte das te strikken, een bezigheid, die hij met de grootste zorg scheen te verrichten.

Toen de deur dicht was en de beide vrienden zeker konden zijn, dat ze niet

werden beluisterd, vroeg Raffles, zich even omwendend :

— En Charles ?

— Wel, ik geloof dat je tevreden zult zijn. Ik heb de kerel in de gaten gehouden van het ogenblik af dat hij uit het Huis van Bewaring kwam, ik weet waar hij is heengegaan en ik weet ook waar hij woont.

— Uitstekend. En zijn naam ?

— Ik weet niet of het zijn eigen naam is, maar hij heeft zich als Pete Carton in het vreemdelingenregister laten inschrijven ; hij is conducteur.

Raffles liet de das even aan haar lot over en herhaalde langzaam, terwijl hij de wenkbrauwen een ogenblik fronste :

— Een conducteur ? Dat bevalt mij niet. Wij hebben de laatste tijd veel per trein gereisd, eigenlijk meer dan mij lief is. Ik gaf er wat voor, Charles, als wij hier een van onze eigen snelle auto's hadden en verder mijn trouwe vliegma- chine en als het kon ook mijn duikboot, die nog altijd veilig aan de Behring Straat ligt, in het met water gevulde granieten rotshol. Toch ben ik niet ontevreden, want wij zijn er tenminste al in geslaagd, voor enige vermommingen te zorgen. En vertel mij nu eens, hoe het komt, dat je juist die conducteur bent gevolgd.

— Dat was al heel eenvoudig, Edward, hij was de eerste, die werd vrijgelaten. Dat was vanochtend omstreeks half acht. Om zeven uur had ik Hen-

derson afgelost, die er van vijf uur af stond, want vroeger ziet men daar nooit iemand op straat.

— Hoe wist je, dat juist die man beheard had tot de veertig kerels, die twee nachten eerder gearresteerd waren in de onderaardse vergaderzaal, waar ik de politie heen had gedirigeerd?

— Alleen omdat ik de man herkende. Gisteren was bijna de hele achterpagina van de «New York World» gevuld met foto's van alle gearresteerden. En die man had een bijzonder karakteristiek gezicht, dat men niet zo gauw vergeet, als men het eenmaal heeft gezien.

— Bravo! zei Raffles, terwijl hij zijn das weer uit elkaar trok, daar de knoop hem niet beviel. Je volgde dus de man, nietwaar?

— Zonder een ogenblik te verliezen.

— Wat deed hij?

— Hij ging allereerst een postkantoor binnen om op te bellen. Ik kon onmogelijk horen naar wie en wat hij telefoneerde. Hij bleef zo wat tien minuten weg, verliet het postkantoor weer en toen vroeg hij aan een telegrambesteller, die daar bij de deur stond, of hij wist waar de Harbour Street was. Die telegrambesteller was ik. Nu wist ik toevallig waar ze was, die straat en ik legde het hem uit. Ze is maar heel kort en van begin tot einde gemakkelijk te overzien. Ik sprong op mijn motor en ik reed als de duivel naar de Harbour Street, om mijn mannetje voor te zijn. En dat was niet zo 'n kwaad idee, Edward, want ik stond daar nauwelijks, ongeveer in het midden van de straat, of er stopte een sleef van een auto voor een oud huis, op de hoek van een andere, veel bredere straat. Uit d'e auto stapte een gesluierde, elegant geklede en blijkbaar nog heel jonge vrouw. Het was toen nauwelijks tien uur en zeker nog wel wat vroeg voor damebezoeken. De buurt is ook wel eigenaardig, een echte industriewijk, waar men heel weinig particuliere maar des te meer

vrachtauto's ziet. Een en ander maakte natuurlijk mijn opmerkzaamheid gaande, wat het misschien niet zou hebben gedaan, als de man uit het Huis van Bewaring niet toevallig ook naar deze straat had gevraagd.

— En had je gelijk met dat huis in de gaten te houden?

— Zonder de minste twijfel, want een paar minuten later kwam mijn man met een taxi aanzetten en hij ging hetzelfde huis binnen.

— Van wie is het, of liever gezegd wie woont er?

— Een zekere Thomas Darrell, pakhuiseigenaar en stukadoor.

— Het wordt hoe langer hoe mooier. De conducteur kwam dus om kwart over tien een bezoek brengen bij een rijk pakhuiseigenaar en werd daar toegelaten, terwijl die onbekende bezoeker er was?

— Inderdaad.

— Hoe lang bleef hij daar?

— Ongeveer een half uur.

— En toen reed hij dadelijk naar zijn logement?

— Onmiddellijk.

— Was toen die gesluierde bezoeker er nog?

— Ja! Overigens, jij praat over een knappe bezoeker, maar het is wel mogelijk dat ze foelelijk was, want dat was door haar sluis niet te zien.

— Ik weet wel, dat je niet anders kon handelen dan je deedt, Charles, maar toch is het jammer, dat we niet weten waar die vrouw gebleven is.

— Maar hebben zij allemaal wel iets met de zaak te maken, Edward? vroeg Brand na enge ogenblikken, terwijl hij Raffles, vragend aanzag. Die man is toch bijna dadelijk weer uit de hechtenis ontslagen; de politie houdt hem dus blijkbaar voor onschuldig.

— Dat zal zij dan ook wel gedaan hebben, antwoordde Raffles kalm. Het zou mij echt niets verwonderen als je vanochtend concurrentie had gehad en een detektive precies hetzelfde had gedaan als jij. Maar dat lijkt mij absoluut geen bezwaar, integendeel. Van

dit ogenblik af zal de politie mijnheer Thomas Darrell wantrouwen en zijn gangen nagaan. Ik zal datzelfde doen, maar op een enigszins andere en ik geloof ook meer praktische wijze. Van nacht gaan wij zijn huis een bezoek brengen, Charles.

— Meen je dat ?

— Met dergelijke ernstige zaken maak ik nooit grapjes. Wie weet, welke geheimen wij daar ontdekken.

— En, wat deed die vrouw er, Edward ?

— Ik wilde dat ik daar 'n antwoord op kon geven. Maar ik geloof, dat ik het wel enigszins kan vermoeden.

Raffles was nu eindelijk met zijn das klaar en terwijl hij zijn werk nog eens in de spiegel bekeek, vervolgde hij :

— Als die vrouw knap is, wel, dan moet zij misschien dienen, om die arme Raffles in haar netten te vangen, die immers zo teer van hart is, zo romantisch en direkt bereid om de vlag te strijken voor een paar mooie vrouwen-ogen.

— Maar dat is absoluut niet onmogelijk, Edward, riep Brand verschrikt uit.

— Lieve hemel, als zij mij met dergelijke middelen willen gaan bestrijden, dan moeten zij toch werkelijk wel ten einde raad zijn.

— Zeg dat niet te hard, Edward, antwoordde Brand ernstig. Vogeltjes die zo vroeg zingen, krijgt de poes. Ten slotte heeft ook de stevigste vesting haar zwakke plekken.

— Mijn taak is nog niet voltooid en zolang ze dat niet is, kunnen die dwazen wat mij betreft een heel leger van de mooiste vrouwen op mij afsturen.

— Wij zullen wel zien, zei Brand kortaf. Waar is Henderson nu ?

— Hij is bezig met het inrichten van onze woning, waar wij voorlopig zullen gaan wonen en waar wij ons gemakkelijker zullen kunnen vermommen dan in dit hotel met zijn negenhonderd en zoveel gasten.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen. Hij hief snel het hoofd op en

vroeg zacht :

— Je zei toch, dat je wist waar de conducteur logeerde ?

— Ja.

— Daar zal hij toch zeker vannacht wel blijven ?

— Dat is tenminste wel waarschijnlijk.

— Goed zo, dan verander ik mijn plannen zo, dat we eerst naar die man gaan.

— Wat wil je bij hem doen ?

— Hij zal wel in het bezit zijn van papieren, die ons van nut kunnen zijn, sleutels of codes en meer van dat moois.

Raffles keek op zijn polshorloge.

Het was bijna drie uur in de middag.

— We hebben nog tijd genoeg om voor een en ander te zorgen, zei Raffles. Allereerst zullen wij nu eens naar Henderson gaan en ons overtuigen hoe het staat met ons flatje in Albany Street, aan de haven. Ik heb tegen vier uur een afspraak met hem gemaakt en wij moeten onze brave reus niet laten wachten, want er valt vandaag nog méér te doen. Onze vermoedingen en koffers moeten daarheen gebracht worden en meer van die zaken. O, ik geloof dat je tevreden zult zijn over mijn keus, Charles. Het huis is uitstekend voor ons doel geschikt, want het is klein en laag, wij hebben een afzonderlijke trap naar onze flat en dan is er aan de achterkant van het huis nog een tweede uitgang, die heel nuttig kan zijn. Geen last van burens, een vrij uitzicht over een groot gedeelte van de kade en de Elevated Highway, gelegenheid om goede bergplaatsen te maken, een ideale woning.

— Wat stellen wij eigenlijk voor ?

— Voorlopig is een van ons werkeloos ; dat is de man, die thuis op wacht moet blijven, of althans in de buurt moet blijven. De twee anderen zijn havenarbeiders en dus uiteraard uithuisig. Voor het overige zullen wij daar zeker niet heel lang blijven, want ik hoop dat binnen een maand de strijd voorbij zal zijn en de bende van het

« Kwade Oog » voor de derde keer om zeep zal zijn gebracht.

— Daarvoor is het nodig, Edward, dat wij tot de kern van de zaak doordringen, dat wil zeggen, dat wij de Moloch vinden.

— Wij zullen hem vinden, Charles, zei Raffles bedaard. En nu maar gauw op weg, want anders wordt het te laat.

Raffles deed haastig zijn dure kleren uit, trok een eenvoudig pak aan, deed zijn boord af en trok over alles heen zijn lange overjas aan, die deze kleren voldoende aan het oog onttrok.

Hij stak in een van de zakken een bijhorende pet, zette de kraag op en zei :

— Dat had ik eigenlijk wel direkt kunnen doen, ik was er echter niet zeker van wat wij deze avond zouden doen.

Hij monsterde Brand even en zei toen :

— Je kunt voorlopig die uniform wel aanhouden ; wij trekken waarschijnlijk vanavond of vanmiddag nog naar onze nieuwe flat. Je hebt toch je eigen kleren onder dat uniform aan ?

— Oude, afgedragen kleren, zoals je mij gezegd had.

— Dan is alles in orde. Loop jij maar vooruit, ik zal je straks wel inhalen.

Terwijl Brand vooruit ging, sloot Raffles de deur en in de hall reikte hij haastig de sleutel over aan de bureauklerk achter zijn reusachtige toonbank, waarop het vreemdelingenregister lag.

Hij spoedde zich het hotel uit en haalde een paar blokken verder Brand in.

Zij riepen een taxi aan en lieten zich naar de havenwijk brengen, waar zij de chauffeur wegstuurden.

Achter een bijna eindeloze schutting ontdeden zij zich haastig van hun over-

kleding en begroeven deze in een afvalkuil.

Raffles had wel gezorgd, dat er aan hoed noch overjas het minste herkenningsteken te bespeuren viel en het zou zeker niet gemakkelijk zijn te bepalen, aan wie die jas behoord had, zelfs aangenomen dat hij spoedig werd gevonden.

Raffles maakte zijn gezicht op een even primitieve als snelle manier onkenbaar, door een paar strepen stof en vuil over zijn wangen en voorhoofd te smeren en de pet diep in zijn ogen te trekken.

Brand volgde zijn voorbeeld en nauwelijks een minuut later kwamen zij weer te voorschijn, na als het ware hun huid te hebben afgeworpen.

Ongeveer een half uur daarna vonden zij Henderson in een klein café en gezamenlijk trokken zij naar een oud laag huis op de hoek van de Albany Street, waar men vanuit de ramen een wijd uitzicht genoot over een groot gedeelte van de pieren en de Hudson.

Vol trots liet de reus de beide mannen zien wat hij die dag verricht had.

De beide kamers van de flat waren keurig schoon gemaakt en eenvoudig gemeubileerd met een paar opklapbare veldbedden, een paar tafeltjes, wat stoelen en een ladekastje.

Maar achter een van de houten wanden toonde Henderson glimlachend de kostelijke bewaarplaats, die hij daar had weten te maken en die een groot aantal kledingstukken en pruiken bevatte, die Raffles zich al in New York had weten aan te schaffen, nu eens bij deze, dan weer bij een andere uitdru-ger.

Daaronder waren ook enkele weinig gedragen uniformen, die diezelfde nacht nog dienst zouden doen.

HOOFDSTUK VI

PETE CARTON VERSTREKT INLICHTINGEN

Het was omstreeks half tien in de avond, toen de drie imitatie arbeiders bij elkaar zaten op de grootste van de twee flatkamers, die door een eenvoudige lamp verlicht werd.

Voor het enige raam hing, als een soort gordijn, een lap, door Henderson aan elkaar genaaid uit een paar lege meelzakken.

De deur was goed gesloten en voor het sleutelgat was een draalbaar metalen plaatje bevestigd, zodat men niet naar binnen zou kunnen kijken en ook niets zou kunnen af luisteren.

De drie mannen hadden heel eenvoudig gegeten, met wat koud vlees, brood, een fles bier en enige hard gekookte eieren, een en ander door Henderson gehaald bij de Griekse eigenaar van een eethuisje in de buurt en nu was Raffles bezig zijn plan de campagne uit te leggen.

— Ik zal mij vermommen als inspecteur, jullie als politieagent. Wij wekken eerst de hoteleigenaar, als de man tenminste al slaapt, en hij moet ons dadelijk naar de kamer van die Carton brengen. Het is mij heel wat waard om te weten, wat hij daar bij Darrell kwam uitvoeren. Zijn beroep van conducteur staat mij eigenlijk helemaal niet aan. De rest zullen wij wel zien als we daar zijn. In ieder geval mogen wij hem niet de gelegenheid geven papieren te verbranden of te verstoppen, onthoud dat goed. Wij moeten hem

overvallen voor hij daar kans voor ziet, anders zou alle moeite vergeefs zijn.

— Wanneer gaan wij op stap? vroeg Brand.

— Over een kwartier. Het is tamelijk ver hier vandaan en wij doen het best als wij lopen. Wij moesten echter zorgen, dat wij daar komen, als alle gasten al naar bed zijn.

Dadelijk werd begonnen met de verkleeding, waarbij de uniformen uitstekend bleken te passen, zodat althans in dit opzicht onmogelijk enige verdenking kon rijzen ten aanzien van de drie mannen.

Henderson vertrok het eerst, daarna Brand, Raffles ging als laatste de kamer uit en sloot de deur zorgvuldig, waarna hij de sleutel in zijn zak liet glijden.

Hij overtuigde zich, dat hij browning, gummiknuppel, notitieboekje, penning, hoelen en nog enkele andere voorwerpen bij zich had, drukte zich de pet in de ogen en liep half op de tast naar het begin van de smalle krakende achtertrap, die met een vervelozе half uit de hengsels hangende deur uitkwam op een volkomen donkere binnenplaats.

Toen het nog licht was hadden de drie mannen die binnenplaats eens goed onderzocht, om er de weg te leren kennen en dat was ook wel nodig, want het was er nu zo donker, dat men nauwelijks een hand voor ogen kon zien.

Raffles liep een twintigtal meters verder en liep door een smalle poort weer naar buiten, waarop hij de kade volgde, die helder verlicht was door de op geregelde afstanden opgehangen elektrische lampen. Tien minuten later had hij zich bij Henderson en Brand gevoegd, die op hem hadden gewacht.

Zwijgend gingen de mannen verder. Nu en dan vingen zij een grimmige blik op uit de ogen van een of ander verdacht individu, dat daar rondzwierf. Zij kwamen voorbij danszalen, geheime opiumkitten, ondeloze rijen pakhuizen en tenslotte bereikten zij dat gedeelte, waar het logement van Ted Crazy stond, dat Pete Carton had uitgezocht om er de nacht door te brengen.

Het was toen bijna middernacht en in het hotel scheen alles al in diepe rust te zijn, wat niet te verwonderen was, want de mensen, die daar logeerden, waren gewend overdag hard te werken en vroeg op te staan, zodat zij hun nachtrust wel nodig hadden.

De drie mannen konden ongehinderd de kleine hall binnenstappen, want de deur stond nog open en zij vonden hier een slaperige, bleke jongeman, die achter zijn toonbankje met sleutels zat en zich verschrinkt de ogen uitwreef, toen hij daar zo plotseling de drie politie-mannen voor zich zag staan. Raffles ging op hem toe en zei zachtjes:

— Het vreemdelingenregister, alsjeblieft.

De jongeman schoof hem het boek toe en stamelde:

— Ik zal vader even gaan waarschuwen, mijnheer. Hij slaapt al.

Hij wilde de huistelefoon al grijpen, maar Raffles hield hem met een snel gebaar tegen en zei:

— Dat is helemaal niet nodig. Hoe minder lawaai er gemaakt wordt, hoe beter. Wij zoeken iemand, die bij u moet logeren.

Onder het spreken had hij reeds het register opengeslagen en onder de laatste aangekomenen vond hij de naam van Pete Carton.

— Is Carton nog hier? vroeg hij vol spanning. Hem zoeken wij. Slaapt hij al?

— Dat zal wel, want hij is al een uur geleden naar zijn kamer gegaan.

— Zet hij niet wanneer hij wilde vertrekken?

— Wij moeten hem morgenochtend om half zes wekken, want hij wilde met de trein van zeven uur naar Philadelphia.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik met elkaar. Toen vroeg de eerste weer:

— Woont hij in Philadelphia?

— Daar heeft hij zijn standplaats, mijnheer. Hij zei dat hij hoofdconduc-teur was op de lijn naar Frisco.

Voor de tweede keer vloog een snelle blik heen en weer tussen de ogen van de beide vrienden. Want beiden bedachten tegelijkertijd, dat Jerry Hooker en zijn dochter Marjorie naar San Francisco waren gegaan, in de hoop, dat zij daar veilig op hun landhuis zouden kunnen uitrusten.

— Het nummer van zijn kamer? beval Raffles kortaf.

— Nummer vijftien, mijnheer, op de eerste verdieping. Zoekt u hem ergens voor?

— Ja, anders zouden wij waarschijnlijk niet hier zijn, antwoordde Raffles droogjes. Is hier een kellner?

— Wij hebben er maar één, mijnheer, en ik heb nu dienst, de kellner slaapt. Mijn vader ook. Ik ben de zoon van Theodore Crazy. Heeft hij iets op zijn geweten?

— Niets van belang: 'n paar moorden, een vergiftiging en oplichting van een Bank, antwoordde Raffles kalm.

De zoon des huizes werd lijkwit en begon over al zijn leden te beven; juist de toestand, waarin Raffles hem graag wilde hebben.

— U wilt ons zeker de weg wel wijzen? begon hij weer.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer. Maar, maar ik hoef toch niet mee naar binnen te gaan?

— Dat is zelfs heel ongewenst, jonge-

man, hernam Raffles. U zou hem misschien wakker maken, en het is juist zaak, dat wij onze man onverhoeds overvallen. Hij is iemand, die tot alles in staat is en hij kon denken, dat u hem verraden had.

— Dan is het misschien voldoende, als ik u zijn kamer aanwijs, antwoordde de jongeman, die met dit vooruitzicht weinig ingenomen scheen te zijn.

— Dat wilde ik u juist voorstellen, zei Raffles glimlachend. En geen woord. Apropos, kan hij zijn deur aan de binnenkant afsluiten?

— Zeker, mijnheer, met de sleutel en met een grendel.

— Een grendel ook? Zo... zo... dat maakt de zaak moeilijker, antwoordde Raffles nadenkend. Er is natuurlijk geen andere toegang?

— Het is de enige deur, mijnheer.

— Heeft het raam een balkon?

— Nee, mijnheer.

— Is het met luiken gesloten?

— Nee.

— Hebt ge hier misschien een ladder?

— Dat wel.

— Dan zijn wij al geholpen. Wijs mij eerst het raam en dan aan mijn twee agenten de deur van de kamer, zodat wij hem kunnen insluiten.

De zoon des huizes kwam zijgend van achter zijn lessenaar te voorschijn, bevend als een juffershondje bij de gedachte, dat zijn vader een dubbele moordenaar had geherbergd en hij ging Raffles voor door de smalle gang naar de achterkant van het huis.

Daar strekte zich een vrij ruime binnenplaats uit, bewaarplaats van allerlei rommel, oude, lege vaten, flessen, benzineblikken en afval en wees hem, daar gekomen, naar een raam op de eerste verdieping.

— Dat is het, zei hij zacht. En daar in die schuur is een ladder, die lang genoeg is om het te kunnen bereiken.

— Meer heb ik niet nodig, jongeman, antwoordde Raffles met 'n hoofdknik. Wijs nu aan mijn agenten de weg naar de deur van Carton's kamer en schrik

niet, als zij die misschien indrukken; de schade zal worden vergoed.

De jongeman wierp nog een angstige blik op het raam, dat hem nu vol geheimzinnige dreiging scheen te zijn en wilde juist het huis weer binnengaan, toen Raffles hem achterna liep en hem toefluisterde:

— Zeg namens mij aan mijn mannen, dat zij zich pas met geweld toegang mogen verschaffen door de deur te vernielen, als ik het fluitsein geef. Tot dat ogenblik moeten zij rustig wachten; misschien ben ik in staat om zelf de deur voor hen te openen.

Raffles duwde de jongeman zacht de gang in, ging de binnenplaats weer op en liep naar de schuur.

De deur stond half open en bij het licht van zijn zaklantaarn vond hij spoedig een vrij lange ladder, die hij voorzichtig en zonder ergens tegenaan te stoten, naar buiten bracht.

Hij omwikkelde het uiteinde van de beide stijlen met een oude lap, die hij op de tegels vond, opdat het schuren tegen het kozijn geen lawaai zou maken, zette haar toen overeind tegen de vensterbank, overtuigde zich dat hij onmiddellijk zijn brownning zou kunnen grijpen en begon toen de ladder te beklimmen.

Enkele sekonden later was zijn hoofd op dezelfde hoogte als de vensterbank en hij probeerde door een kier van het gordijn naar binnen te kijken.

Weliswaar sloot het gordijn niet volkomen, maar hij kon niettemin niets onderscheiden, want het was in de kamer volkomen donker.

Toen begon Raffles het raam te onderzoeken. Het was een gewoon schuifraam, dat met een pen kon worden vastgezet. Maar Raffles kon deze ijzeren pen duidelijk op de vensterbank aan de binnenkant zien liggen; de bewoner scheen die voorzorg niet noodzakelijk te hebben gevonden in een vierderangs logement.

Raffles haalde uit zijn kleine leren tas met gereedschappen een korte koevoet, zoals ze ook wel gebruikt worden

om grote kisten te openen en plaatste het scherpe uiteinde tussen de kier van raam en kozijn.

Hij drukte heel voorzichtig en tot zijn genoegen, merkte hij, dat het raam een stukje week. Hij zette er zijn vingers tussen en hief het raam zover op, dat hij het ruim een handbreed kon openhouden, door het met de korte koevoet te steunen. Hij schoof onmiddellijk het gordijn een stukje opzij en keek in het vertrek.

En juist toen hij keek, werd het daarbinnen licht. Pete Carton, die zeker een heel lichte slaap had, was door het zachte gerucht van het stroef gaande raam wakker geworden en had een kleine, elektrische nachtlamp ontstoken.

Raffles begreep dat hij onmiddellijk in actie moest komen. Hij ging een sport hoger staan, schoof het raam met een enkele ruk zo hoog mogelijk met de linkerhand omhoog, terwijl hij met de rechter zijn browning greep. Een sekonde later stond hij in het vertrek, juist toen Carton onder zijn hoofdkussen greep.

— Weg die hand of je bent er geweest! beval Raffles op de barse toon, waarvan de New Yorkse politiemannen zich zo graag bedienen.

Carton zag er op dat ogenblik juist uit als een vos, die van alle kanten door de honden omringd is en geen uitweg meer weet.

De loop van de browning was geen vier duim van zijn hoofd verwijderd en daar het hem niet aan gezond verstand ontbrak, begreep hij wel, dat hij beter deed, zijn hand maar weer terug te trekken.

Leeg kwam zij van onder het kussen te voorschijn.

— Dat heb je goed begrepen, vervolgde Raffles kalm. Sta nu op en trek je kleren aan.

— Wat betekent dat? vroeg Carton op zachte, maar brutale toon. Waarom word ik midden in de nacht gedwongen om op te staan? Ik heb niets op mijn geweten.

— Precies! Behalve dan dat je lid bent van de bende van het «Kwade Oog», antwoordde de gewaande inspekteur bedaard.

Het gezicht van Carton vertrok even krampachtig en zijn zwarte ogen gingen met een schuwe blik naar het nachttafeltje, waarop een portefeuille, een pijp, een tabakszak en nog enkele andere voorwerpen lagen.

— Dat zal bewezen moeten worden, zei hij toen op schorre toon, terwijl hij een vergeefse poging deed om te glimlachen.

— Men zal het je ook wel bewijzen, makker, antwoordde Raffles schouderophalend. Maar dat zijn mijn zaken niet. Ik doe hier mijn plicht. Haast je wat.

Carton wierp het dek van zich af, kwam overeind zitten, wreef zich de ogen en besloot toen, brommend en vloekend, aan het bevel van de zogenaamde inspekteur gevolg te geven.

Terwijl hij zijn broek aandeed, greep Raffles vlug onder het hoofdkussen en haalde er een met scherp geladen, kleine revolver onder uit.

Hij liet het wapen in zijn zak glijden, maar juist toen hij dit deed, was Carton met een enkele sprong bij de nachttafel, griste daar zijn portefeuille weg, die hij bliksemsnel opende, om er een klein stuk opgevouwen papier uit te nemen, dat hij vlug als de gedachte in zijn mond liet verdwijnen.

Maar Raffles had het gevaar al gezien en voor Carton een enkele kauwbeweging had kunnen maken, velde een geweldige vuistslag hem, die hem bewegingloos op het bed wierp.

Raffles liep direkt op hem toe, draaide hem op zijn rug, sperde hem de mond open en trok behoedzaam het nog bijna niet gekreukelde papiertje te voorschijn.

Het was nog maar weinig bevochtigd en hij droogde het direkt tussen de handdoek, die over de wastafel hing.

Toen deed hij het met een tevreden gezicht in de portefeuille van Carton en stak hem in zijn binnenzak.

— Een heel oude truc, mompelde hij. Maar men moet er toch gauw bij zijn, want aan doorgeslikt geheim-schrift heeft men gewoonlijk weinig.

Hij deed een paar stappen, schoof de grendel van de deur, draaide de sleutel in het slot om en liet Henderson en Brand binnen, die daar buiten vol ongeduld stonden te wachten.

Zij hadden wel wat geluiden en een paar woorden gehoord, maar wisten toch niet wat er gebeurd was.

Brand wierp een blik op Carton, die zich juist een beetje bewoog en vroeg fluisterend :

— Gewond ?

— Neergeslagen, Charles. Dat is alles. En blijf in je rol, alsjeblieft.

Op dat ogenblik sloeg Carton de ogen op en keek Raffles met een duistere blik aan.

Deze had de deur gesloten en ging nu tegenover Carton zitten, terwijl de twee imitatie agenten bij de deur en bij het raam post vatten.

Hij keek de schurk glimlachend aan en begon :

— Nu moesten wij eens rustig praten, Carton. Je bent conducteur, nietwaar ? Precies. Begin dan eens, met ons te vertellen wat je vanochtend kwam uitvoeren in het huis van mijnheer Darrell.

Carton werd bleek en stotterde iets onverstaanbaars.

— Kom er maar rond voor uit, drong Raffles aan. Je ziet, dat we op de hoogte zijn. Wij weten trouwens nog méér zaken. Maar voorlopig willen wij alleen dit weten : wat kwam je doen bij Darrell ?

— Dat gaat niemand aan. Hij is een persoonlijke vriend van mij.

— Wat ? De pakhuiseigenaar en reder Darrell de persoonlijke vriend van een treinconducteur ? Je weigert dus op mijn vraag te antwoorden ?

— Dat weiger ik.

— Dan zal ik je een beetje op streek helpen, vriendlief. Je kwam daar om mijnheer Jerry Hooker en om over John Raffles te praten.

Het was eigenlijk een slag in het wilde weg, maar hij trof doel, dat zag Raffles dadelijk.

Het gezicht van Carton vertrok tot een grimmige grijns, hij knipperde met de ogen en toen stotterde hij :

— Praatjes, niets dan praatjes. Hoe kun jij dat weten ? Ik ben daar aan huis geweest, dit zal ik niet ontkennen...

— Het zou je ook weinig helpen, want we hebben je gezien.

— Maar ik was er voor een heel onschuldige zaak. Ik weet niet over wie je zo even sprak. Ik heb de naam Hooker nooit gehoord.

— Dat is buitengewoon merkwaardig. Je was anders in de trein, waarmee hij... naar het westen reisde, merkte Raffles op, terwijl hij de schurk niet uit het oog verloor. En de ander heb je die ook nooit horen noemen ?

De slag was alweer raak aangekomen, want Carton liet een doffe vloek horen en zei toen :

— Over hem heb ik wel horen spreken ; van die trein en van die Hooker weet ik niets.

Raffles keek hem nog een ogenblik strak aan en zei toen tot Henderson :

— Knevel de kerel, en let goed op hem, want ik vertrouw hem niet. En jij, kom eens hier.

Hij nam Brand terzijde en fluisterde hem in :

— Ga onmiddellijk naar het dichtstbijzijnde postkantoor en licht Hooker telegrafisch in. Hij moet op zijn hoede zijn. Ik ben er nu zeker van, dat die kerel er meer van weet, dat hij in de trein op de een of andere manier iets heeft afgeluisterd en dat hij weet of vermoedt waar Hooker en zijn dochter nu zijn. Onderteken het telegram met de gewone, afgesproken schuilnaam en gebruik de overeengekomen codewoorden. Daarna keer je onmiddellijk weer naar hier terug.

Zonder een woord te spreken, verliet Brand het vertrek en Raffles ging aan de kleine tafel zitten, die in het midden van de kamer stond, nam de

portefeuille, opende deze en begon nauwkeurig de papieren te bestuderen.

Het kleine vodje, dat Carton had willen doorslikken, bevatte de sleutel tot een code, die het nummer vier droeg.

Het was een vrij ingewikkeld cijferschrift, maar als men de sleutel eenmaal kende, was het gemakkelijk alle brieven te ontcijferen, die met behulp van die sleutel waren samengesteld.

Raffles vond een paar mededelingen in de portefeuille, met het cijfer vier in een van de hoeken, en het viel hem al heel gemakkelijk, de brieven te ontcijferen.

Het waren voor het merendeel mededelingen en bevelen betreffende treinberovingen en zij waren ondertekend door de letters M.X., waaronder drie kruisjes, waarschijnlijk dus door een van de kapiteins.

Carton zag intussen, met ogen die van haat gloeiden, hoe Raffles er gemakkelijk in slaagde, met behulp van de codesleutel zijn brieven te ontcijferen.

Toen borg Raffles alles weer zorgvuldig op, liet de portefeuille in zijn jaszak glijden en zei :

— Komaan Carton, kom er nu maar eens rond voor uit, dat is het beste voor je ; wij weten al, dat Darrell ook lid van de bende is en het helpt je niets, of je hem de hand boven het hoofd houdt. Welke plannen hadden jullie tegen Raffles gesmeed ? Bedenk, dat wij hem ook willen vangen, je doet er de politie een dienst mee en misschien vermindert dat je straf.

Carton scheen nog een ogenblik na te denken en zei toen plotseling :

— Laat je penning en je aanstelling zien.

— Vertrouw je me niet ? Hier zijn ze. En je zult wel een beetje beleefder willen spreken tegen een inspekteur. Dat is ook niet zo kwaad om je straf te verminderen. En kom nu maar eens over de brug met je vertrouwelijke mededelingen. Wij weten al heel wat, maar wij willen alles weten.

— Nu dan, mijn portefeuille ver-raadt mij toch en ik ben gepiept. Wij hadden het plan beraamd Raffles te pakken te krijgen. Ik was in de trein, waarmee Hooker naar Frisco vertrok, met zijn dochter, die als jongeman was verkleed. Maar ik zweer u, dat hun lot mij niets interesseerde.

— Houd je eden maar voor je en ga door.

— Ik ben dat dadelijk aan Darrell gaan zeggen, omdat ik wel begreep, dat Hooker en Raffles met elkaar in verbinding zouden blijven.

— En toen vond je daar juist de dame, die de slimme Darrell op Raffles had willen afsturen ?

— Dat is zo, maar, voor de duivel, hoe kunt u dat weten ? Hoe wist u van tevoren, dat die vrouw daar zou komen ?

— Dat is mijn zaak. Hoe heette die vrouw ?

— Pina Baretti, een Italiaanse, geloof ik. Een buitengewoon mooie vrouw. En als Raffles haar weet te weerstaan, dan moet hij wel van ijzer of van steen zijn.

— Dank je voor 't compliment, vriend, zei Raffles kalm, met een kleine buiging, ik ben nu tenminste gewaarschuwd.

HOOFDSTUK VII

HOE RAFFLES DE LAATSTE SLAG WON

Carton liet een schorre kreet horen en greep zo snel naar zijn hoofd, dat de boeien rammelden, terwijl zijn ogen bijna uit het hoofd dreigden te pulsen.

— Dus jij bent, jij bent Raffles ? bracht hij er toen hijgend uit.

— Om je te dienen, kameraad. En het verwondert me eigenlijk wel wat, dat je het niet direkt geraden hebt, al zou dat weinig aan het verloop van de zaak hebben veranderd. Wat je me hebt verteld, dat zou ik toch wel ontdekt hebben. En nu zullen wij eens gauw spijkers met koppen slaan. James, knevel die man, anders schreeuwt hij misschien het hele huis bij elkaar.

Dat scheen inderdaad de bedoeling van Carton te zijn geweest, want hij had zijn mond al wijd open, maar Henderson stopte 's mans eigen zakdoek in die holte, bond er een doek voor, klemde zijn enkels en knieën met een touw aan elkaar en gooide de man als een zak op zijn bed.

— Blijf hier even bij hem, tot ik terug ben, ik ga Darrell telefoneren,

beval Raffles.

En voor Henderson nog iets had kunnen vragen, verliet Raffles het vertrek, daalde snel de trap af en vond beneden de ontstelde Ted Crazy, die door zijn spruit was gewekt, ondanks het verzoek van de zogenaamde inspekteur.

— Wat is er toch aan de hand, beste mijnheer de inspekteur ? vroeg de oude man op jammerende toon. Ik heb hier nooit van die akkevietjes gehad. Het is hier een fatsoenlijk logement en...

— Dat betwijfelt niemand, Crazy, zei Raffles, terwijl hij de logementhouder op de schouder klopte. Misschien zul je er ook wel helemaal niet bij betrokken worden. Ga nu maar rustig weer naar je bed, want over tien minuten is alles afgelopen. Jongeman, mag ik even van je pen en inkt gebruik maken en geef me eens een stukje papier.

Dit laatste was tot de jonge Crazy gericht, die zich haastte, aan het verzoek van de politiemans te voldoen.

Raffles nam het stukje papier met de sleutel voor het cijferschrift uit zijn zak en begon met behulp daarvan een mededeling aan Darrell op te stellen, die als volgt luidde :

« Belangrijk en geheim. Roep onmiddellijk de kapiteins in uw huis bij elkaar zonder een sekonde te verliezen. Over een uur komt Pina Baretto met een hoogst belangrijk bericht betreffende Hooker en... hèm ! Wij naderen het doel. Ik kom zelf mee, als het even gaat. 14 — 23 — 91 — L.Z.M. »

Raffles wist, uit de in de portefeuille van Carton gevonden papieren, dat deze laatste lettercombinatie op diezelfde dag gebruikt was om de Moloch aan te duiden. Hij twijfelde er dan ook niet aan of het bevel zou onmiddellijk worden opgevolgd.

Hij greep de telefoon, belde Darrell op en zei, zodra hij aansluiting had :

— Vier.

En daarop volgde een reeks van getallen, waarvan Crazy Jr. absoluut niets begreep.

Onmiddellijk daarna hing Raffles de hoorn weer op, wreef zijn handen en bromde :

— Als dat lukt, als wij de vier kapiteins overrompelen kunnen, dan zijn wij een grote stap verder.

Toen wendde hij zich weer tot de jeugdige zoon des huizes met de woorden :

— Wij laten onze gevangene voorlopig hier ; en op jullie rust de verantwoording, dat hij niet ontsnapt. Is hier een kelder ?

— Een pracht van een kelder, mijnheer de inspekteur.

— Goed, dan wordt de gevangene daar voorlopig heengebracht en hij blijft er, totdat wij hem weer komen halen, begrepen ?

En zonder het antwoord af te wachten van de jonge Crazy, die bij zichzelf misschien de opmerking maakte, dat hij van een dergelijke handelwijze van de politie nog nooit had gehoord, holde Raffles weer naar boven en bracht met Henderson de kelder waar ge-

boeide gevangene, gekneveld en wel naar de kelder, die een stevige deur had.

Toen hij naar de hall terugkeerde, gevolgd door Henderson, trof hij daar Brand aan, die net naar San Francisco getelegrafeerd had en die hij op zachte toon in enkele woorden vertelde wat hij gedaan had.

De beide Crazy's kregen opnieuw de opdracht, de gevangene goed te bewaken, waarna de drie imitatie politiemannen het huis verlieten en in de eerste de beste taxi sprongen, waarvan zij zich konden meester maken.

Het huis van Darrell was betrekkelijk dicht bij en binnen vijf minuten had de auto de straat bereikt, waarin zijn huis en de rij pakhuizen daarnaast lagen.

Hier werd de chauffeur weggestuurd en de drie mannen gingen lopend verder.

Toen zij snel en zacht lopend aan de overkant voorbij het huis van Darrell gingen, meenden zij een ogenblik een lichtschijnsel te zien bewegen achter één van de ramen op de derde verdieping.

— Het bericht schijnt gewerkt te hebben, zei Raffles zacht.

— Ik begrijp alleen maar niet wat hij daar uitvoert, zei Brand. Ik weet, dat zijn slaapkamer op de tweede verdieping is.

— En het licht gaat nog hoger, zou ik zeggen, mylord ! klonk de stem van Henderson. Hij zal toch niet naar het dak gaan ?

De drie mannen waren onwillekeurig even stil blijven staan en nu zagen zij, dat het licht inderdaad nog een verdieping hoger scheen te gaan, want het verscheen plotseling op de vierde en bovenste verdieping en werd toen plotseling gedoofd.

Maar een paar sekonden later vertoonde het zich opnieuw, al was het dan maar heel kort, op een plek waar Raffles het zeker niet zou hebben verwacht, namelijk op de solderverdieping van het aangrenzende pakhuys.

— Wat zoekt hij daar in 's hemelsnaam? vroeg Brand, die minstens even verwonderd was.

— Zou hij daar misschien de samenkomen met zijn kornuiten hebben? opperde Henderson, die de duisternis met zijn scherpe ogen probeerde te doorboren.

— Dat is echt niet onmogelijk, maar dan moet er een doorgang zijn, die zijn huis in verbinding brengt met het pakhuis, antwoordde Raffles. Daar zag ik het licht wéér gedurende een ogenblik. Het was een heel eind verder. Bijna bij de hoek van die dwarsstraat in het derde pakhuis. Het wordt interessant, vrienden. En ik geloof dat de gelegenheid gunstiger dan ooit is, om nu onze slag te slaan. Maar wacht even...

Hij had de twee mannen snel bij een arm gegrepen en achteruit getrokken in de schaduw van een diepe portiek.

Er kwam van de tegenovergestelde kant een taxi aanrijden, die stopte op de hoek van de zijstraat en waaruit een man stapte, die met de chauffeur afrekende, wachtte tot de auto was weggereden en toen haastig de zijstraat insloeg.

— Zouden wij hem volgen? vroeg Brand zacht.

— Dat heeft geen nut, wij zouden op die manier toch niet binnenkomen, zei Raffles hoofdschuddend. Het is veel beter dat wij proberen het huis binnen te dringen en de weg te vinden, die Darrell zelf is gegaan. En wij moeten niet te lang treuzelen, want wanneer de Moloch te lang wegblijft, zullen zij argwaan koesteren en vluchten.

Het licht scheen voorgoed verdwenen te zijn en de drie mannen staken snel de straat over, sloegen een hoek om en stonden nu naast het woonhuis van Darrell.

— Als hij werkelijk een van de kapiteins is, zoals ik geloof, dan zal zijn huis wel goed verdedigd zijn, bromde Raffles. En toch moeten wij er in.

Hij keek naar een van de ramen, waarvan hij de vensterbank juist kon

bereiken, schudde het hoofd en zei:

— Dat is te gevaarlijk. Er zullen wel elektrische alarmsignalen aan bevestigd zijn, misschien is een aanraking van het glas al voldoende om een bel te laten overgaan en al is hij nu zelf niet in het huis, zijn vrouw en zijn bedienden zijn er wél. En ik heb de tijd niet om dit alles precies te onderzoeken. Wij moeten een ander middel proberen.

Hij keek rond, totdat zijn blik bleef rusten op een in aanbouw zijnde fabriek aan de overkant van de straat.

Er lagen daar grote stapels planken, bakstenen en ook lange ladders.

Henderson scheen onmiddellijk te hebben begrepen wat Raffles bedoelde, want hij was in een wip aan de overkant, laadde een van de langste ladders op zijn schouders en kwam er mee terug.

Op dat ogenblik gingen in de hoofdstraat twee patrouillerende politieagenten voorbij.

Onmiddellijk verwijderden de drie mannen zich zover mogelijk van elkaar, gingen met hun gezicht tegen de muur staan en drukten er zich zo dicht mogelijk tegen aan.

Een minuut vol spanning ging voorbij; toen stierven de voetstappen van de agenten weer weg.

Razendsnel werd de lange ladder over de lage tuinmuur geschoven en de drie mannen wipten er over, maar daartoe had Raffles eerst met behulp van een speciale schaar, die met rubber geïsoleerd was, de elektrische draad moeten doorknippen, die langs de muur liep, doeltreffend verborgen door een lage, opstaande rand, maar toch zodanig aangebracht, dat men bij het overklimmen die draad met de benen moest aanraken.

De ladder was zo lang, dat ze tot de bovenste verdieping reikte en alleen de geweldige kracht van Henderson maakte het mogelijk, het zware ding zonder al te veel lawaai te maken, op te richten.

Snel en vlug als katten, klommen de drie mannen de ladder op en in een oog-

wenk had Raffles het raam daarboven geopend, dat niet verzekerd was, zoals hij wel begrepen had. Wie zou op de gedachte komen, dat inbrekers zo brutaal en politieagenten zo dom zouden zijn, om op de bovenste verdieping een huis binnen te dringen.

Raffles verloor geen tijd, maar voerde de beide anderen door zijn nimmer falend instinct geleid, dwars door een donker vertrek naar een vrij brede gang, liep die uit, daalde twee trappen af en had na enig zoeken de deur van de werkkamer van Darrell gevonden.

De heer des huizes was hier zeker niet nog geweest, want de deur was niet eens gesloten.

Terwijl Henderson en Brand, de revolvers in de vuist, de wacht hielden bij de deur, opende Raffles achtereenvolgens de brandkast, wat al heel gemakkelijk ging, daar Darrell, die zeker in de war was geweest door de onverwachte boodschap van de Moloch, zijn sleutelbos op zijn bureau had laten liggen en waarna het bureau zelf geopend werd.

Uit de brandkast nam hij alles wat daar aan waarde lag, een bedrag van ruim 35.000 dollar, terwijl hij in een geheime la van het bureau een aantal papieren vond, die vooral de politie sterk zouden interesseren en waarvan er enige in codeschrift waren.

Hij deed deze papieren zorgvuldig bij elkaar in een enveloppe, stak ze in zijn binnenzak, liep toen op de telefoon toe, na zich eerst deugdelijk te hebben overtuigd, dat hij het toestel zonder gevaar voor zijn leven kon aanraken en belde het dichtstbijzijnde politiebureau op.

Hij verzocht om acht mannen, die zo snel mogelijk naar het huis van mijnheer Thomas Darrell moesten gaan en daar moesten wachten totdat een inspecteur en twee mannen zich bij hen zouden voegen, die nadere inlichtingen zouden verschaffen.

Hij hing de hoorn weer op de haak met een tevreden gezicht, stak het geld in zijn zak, sloot de brandkast zorg-

vuldig en zei toen tot de beide anderen op fluisterende toon :

— Wacht de mannen op, brengt ze langs dezelfde weg in huis, dan zal ik intussen naar de geheime doorgang zoeken.

Brand en Henderson verlieten het huis, nu door de voordeur, Raffles klom opnieuw naar de bovenste verdieping en had na enig zoeken het geheime paneel gevonden.

Hij wist dat het daar zijn moest, en daarom vond hij het ook.

Maar toen klonken ook al de sluispende voetstappen van de agenten en het volgende ogenblik stonden er zeven manschappen en een brigadier keurig in de militaire houding voor hem, geflankeerd door Charles Brand en James Henderson, die er kranig genoeg uitzagen in hun nette uniformen.

— Twee woorden, brigadier, zei Raffles zacht. Wij zullen hier in het pakhuis ergens mijnheer Darrell aantreffen met de drie andere kapitels van de bende van het « Kwade Oog ». Er valt niet aan te twijfelen, wie hij is ; ik heb berichten van John Raffles. En als dat niet voldoende is, hier zijn de papieren, die elke twijfel opheffen. Geef die onmiddellijk aan de hoofdcommissaris en zeg, dat ze gevonden zijn in de werkkamer van de man, die dit huis bewoont. Neem je revolver en loop zo zacht mogelijk, want zij zullen misschien wanhopig tegenstand bieden. En nu, voorwaarts, mannen.

Hij ging het eerst door de geheime deur en achter hem volgden de agenten, de revolver in de vuist en zacht sluispend.

In het laatste pakhuis gekomen moest Raffles opnieuw even zoeken alvorens hij de tweede geheime deur had gevonden, maar ook deze bleef niet lang voor hem verborgen en nu daalden allen voorzichtig de houten trap af, die naar de expeditieruimten van het pakhuis voerde.

Zij moesten achter elkaar door de geheime, smalle gang lopen en Raffles, die voorop liep, bereikte ook het eerst

het schot achter het gordijn, waarachter hij duidelijk stemmen hoorde.

Hij had zijn zaklantaarn al aangeknipt en na enig zoeken vond hij de uitstekende knop, waardoor het schot opzij bewogen kon worden.

— Opgepast mannen! riep hij en het volgende ogenblik stond hij midden in het kantoor.

Achter hem stormden Henderson, Brand en de agenten binnen.

En zó verrast waren de kapiteins door deze plotselinge overval, dat zij zelfs niet aan tegenstand schenen te denken.

Maar op het ogenblik, dat de laatste van hen zou worden geboeid en weggevoerd, was deze met een sprong als van een tijger bij de schakelaar van het elektrische licht en draaide het uit.

Wel ontstak Raffles dadelijk zijn zaklantaarn, maar toen was de man al gevlucht.

Die kapitein was Jim Dunlop, de gevreesde mededinger van de Moloch...

Maar de drie andere kapiteins, Darrell, Monkhouse en Arthur Burner werden gevankelijk weggevoerd en een paar weken later was hun lot al bezegeld, want Pete Carton, een echte lafaard, probeerde zijn eigen lot te verzachten door alles te vertellen wat hij over de gevangenen wist, en dat was zo bezwarend, dat zij allen voor enige jaren achter de muren van een Staatsgevangenis verdwenen.

De bende van het « Kwade Oog » had een zware slag gekregen, maar vernietigd was zij helaas nog steeds niet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Politie contra politie

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,—/de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266